

+ SVET

KRISTUSU

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

SEPT. - ST. 9

1959 - XXXIII.

Iz življenja v misijonih: G. Pavel Bernik S. D. B. sredi družine katoliškega katehista v Assamu na indijskem severu. — Spodaj: Isti misijonar (prvi v vrsti) skupaj z drugimi spremlja škofa po nevarni gorski stezi v Assamu, ki leži ves na predgorjih Himalaje.

Božja pisma

nam govore o misijonskem delu

TISTI, KI ČAKAJO NA MISIJONARJE

“Glejte, . . . povzdignite oči in poglejte polja, da so že bela za žetev” (Jan 4, 35).

Kaj nam pripovedujejo in pišejo misijonarji o misijonskem delu na Formozi?

Na mnogih krajih so polja zrela, samo ljudi ni, ki bi želi.

Višji redovni predstojnik gre obiskat svoje, ki delujejo na tem velikem otoku. Par dni je z njimi. Odide ves pretresen, ko vidi delo svojih tamkajšnjih sobratov, dočim pa “doma” nekateri več ali manj počivajo.

Kaj pravi pokojni Pij XII. o misijonskem delu v Afriki? “Če v bližnji bodočnosti Cerkev ne napravi vsega, kar je od nje odvisno za pokristjanjenje Afrike, bo ta kontinent za mnogo stoletij izgubljen za pravo vero.”

Tri reke žele preplaviti afriško celino: katoliška vera s svojimi vodami, ki teko v večno življenje; muslimani, ki pravijo, da je pri njih vse veliko lažje, vera, v kateri se vse lepo razume, brez kakšnih “skrivnosti”; in pa materjalizem, ki obljublja raj na zemlji.

In Japonska? Veliko misijonarjev gre zadnja leta tja, a vendar, kaj naj napravijo med tolakimi milijoni lačnih resnice?

Polja so bela, dvignimo tudi mi oči. Niso naša obzorja vse preveč ozka? Dobri misijonarji so ravno tisti, ki so se znebili ozkosti. Če je še niso, če svoje misijonsko delo hočejo vpreči v voz katerekoli narodnosti, jim bodo tisti, katere naj bi spreobrnil, kmalu povedali, da se morajo sami najprej spreobrniti.

“Ko je Jezus videl množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tedaj je rekel svojim učencem: Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev” (Mat 9, 36-28).

Si smemo dovoliti naslednje vprašanje: Med slovenskimi mladci in dekleti, ki še iščejo svoje poti, ne bo kdo prišel do zaključka, da je njegova pot Kristus? Se ne bo komu zgodilo, kar sv. Pavel pripoveduje: “In ponoči je Pavel videl prikazen: neki Macedonec je stal pred njim in ga prosil: Pridi v Mačedonijo in pomagaj nam” (Apost Dela 16, 9).

Večina izmed nas pa ne bo mogla iti za klici, ki prihajajo od japonskih otokov, iz Afrike, iz Indije. Ostali bomo, kjer smo. In ostali bomo, ali pa vsaj postali “jetniki Jezusa Kristusa za pogane” (Efež 3, 1).

Kako lepa je Pavlova beseda: biti jetnik Jezusa Kristusa za pogane. Tudi nad nami se ta beseda lahko uresničuje! Če smo zdravi in se dan za dnevom damo "ujeti" Kristusu, ki nas veliko prosi in vse to darujemo za pogane, smo storili, kar je bilo v naši moči. Če smo pa bolehní, se spomnimo, da je Cerkev določila en dan v vsakem letu, ko naj bi bolni, jetniki svoje bolezni in velikokrat svoje postelje, darovali to, kar trpe za tiste, ki so duhovno bolni. Seveda vsak bolnik "daritev svoje bolezni" lahko vsak dan opravi.

Kaka sreča za nas, ko bomo med "množico, ki je nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov in ljudstev in jezikov" (Raz 7, 9), zagledali tudi tiste, ki smo jih mi rešili. Skupno z njimi bomo klicali "z močnim glasom: Zveličanje našemu Bogu, ki sedi na prestolu, in Jagnjetu" (Raz 7, 10).

SADOVI MISIJSKEGA DELA

Mir v dušah spreobrnjencev: "On je oznanil mir vam, ki ste bili daleč" (Efež 2, 17).

Mi vsi smo bili kedaj v našem življenju "daleč" in nam vsem je On rekel: "Pojdi v miru in ne greši več". Zato pa vsi razumemo, kako velika dobrina je mir srca.

Število božjih sinov se množi. "Prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet." — "Vsem pa, kateri so jo sprejeli, je dala pravico, da postanejo otroci božji" (Jan 1, 9, 12).

In božje zveličanje bo obilno: "Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju" (Jan 10, 10). Življenje v izobilju vso večnost čaka vse tiste, ki so v Kristusu umirali. Večno življenje, kdo naj razume vso vsebino teh dveh besed! Živeti in biti srečen in ne šteti let!

Mir v dušah: nebesa na zemlji; in večna luč v onostranstvu, to je sad misijanskega dela, v tem dvojem je vse drugo, kar bi še mogli omeniti.

ZAKLJUČEK

Skušali smo pokazati, da ima delo za misijone svoje temelje v svetem pismu. Z lahkoto smo odkrili kar precej "misijonskih resnic" v Novi Zavezi, pa tudi v Stari bi jih brez težav še več dobili.

Cerkev je misijonska in ker smo tudi mi Cerkev, moramo biti tudi misijonarji. Vsaj molimo za misijone, če že res nič drugega ne moremo ali nočemo storiti. Sveti Pavel nas prosi v imenu vseh misijonarjev: "Bratje, za nas molite, da bi se beseda Gospodova razširjala in proslavljala" (2 Tesal 3, 1).

Stanko Boljka C.M., Quito, Ecuador

“Dobre volje biti svoje žive dni...”

Misijonar in dobra volja

Da človek išče srečo vedno in povsod, ne bo treba dokazovati. Če bi kdo trdil kaj nasprotnega, bi mu morali reči, da išče srečo ravno v svoji nasprotni trditvi.

Če gre misijonar tja, kakor ga Bog kliče, zasajat Cerkev božjo, želi dati dolžno čast Bogu in doseči, da ga bodo slavili “vsi narodi, vsa ljudstva”. Išče božjo čast, a išče tudi svojo srečo. Božja čast in človeška sreča, prava sreča, hodita skupaj.

Misijonar mora z vsem življenjem dokazovati, da je srečen in da prinaša srečo tudi drugim, tistim, ki bi sprejeli božjo besedo. Ali ni krščanstvo blagovest o večnem veselju? Le kaj naj bi si pogani mislili, če bi misijonarja videli pogosto žalostnega, mrkega. “Pravi, da nam prinaša srečo, on sam je pa tako pogosto slabe volje.” Dobra volja, vesel značaj je eden izmed pogojev, da je misijonarjevo delo uspešno.

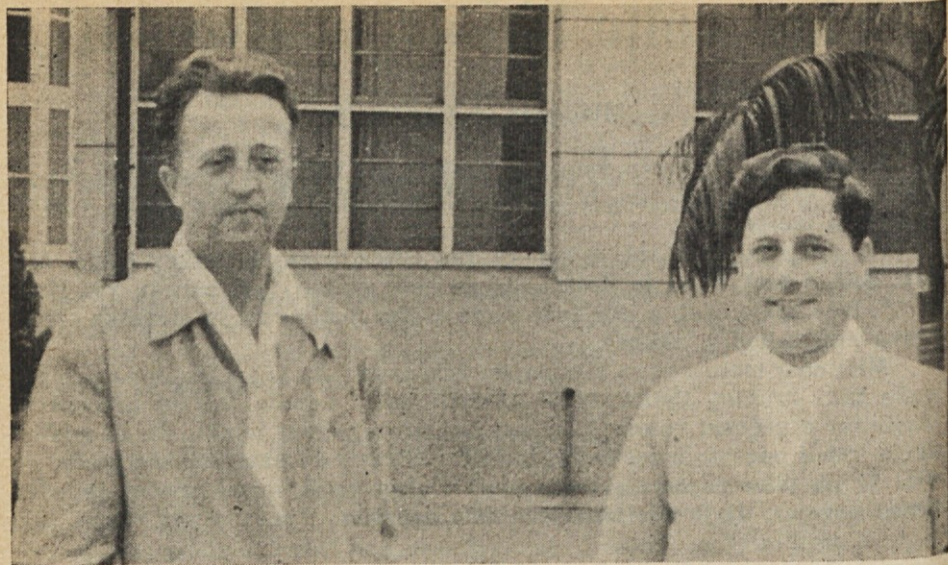
Veselje misijonari, žalost podira

Srečen značaj, dobra volja nam pomagata doseči bližnjega. Ne bomo tukaj razpravljali, zakaj je kar precej ljudi, ki imajo strah pred bližnjim. Samo predstaviti se, jim je že prava muka. Kar tečejo, ko so “v nevarnosti”, da bi morali pozdraviti znanca. Ustrašijo se, ko zazvoni večni zvonec, in podobno.

Mislimo si, da je misijonar te vrste značaj. On, ki bi moral biti “vsem vse”, on ki bi moral oznanjati mir in veselje vsem, beži pred ljudmi. Kar bo dosegel, bo, da bodo tudi ljudje bežali pred njim. Ko bo govoril o odrešenju, o svobodi duš, bodo tudi na njega zaobrnil, kar je povedal francoski brezverec o nekaterih duhovnikih: Govore o odrešenju, pa se na njihovih obrazih ne vidi, da bi bili že odrešeni.

Misijonar, ki je čemeren, nataknen, ki se komaj prenaša, ne more biti središče vesele verske družine. Zato je pa dobra volja preizkusni kamen za mnoge misijonarje. Oni sami nam tako pišejo. Veselje, ki kar žari iz misijonarjevega obraza, je najboljša propaganda za njegovo osebo, za njegovo delo in hišo. Za njegovo hišo, kjer bo imel vedno dosti obiskovalcev, ki se bodo spraševali, odkod ta vedno dobra volja. In ko začno vprašanja, začne tudi misijonarjevo delo. Počasi bo prepričeval s svetim Pavlom tiste, ki so se mu približali: “Veselite se; znova vam pravim: veselite se!” (Fil 4, 4).

Dobra volja je najboljši počitek za “dobrovoljca” samega in za vse, ki pristanejo ob njem. Je vetrnica za tiste, ki jim je prevroče, in topel zapeček za one, ki se tresejo od mraza. Misijonar, ki ne ve, kaj se pravi biti šegav, je kakor trnek brez vabe.

Naš dr. Janež in njegov novi sodelavec, cba misijonska zdravnika, sta dobre volje...

Dobra volja ima mnogo sovražnikov

Samo nekaj sovražnikov dobre volje bomo našeli. Reči moramo, da ti sovražniki podirajo dobro voljo vsem in ne samo misijonarjem. Škodijo pa misijonarju mnogo bolj kot pa tistim, ki nimajo tako posebnega poslanstva.

Na prvo mesto postavimo to, kar bi imenovali "vsakdanjost življenja". Vedno ista pesem, dan za rnem ista muzika. Vse se ponavlja. Kako ubija joč je vedno isti ton, vedno isti obrazi, skrbi in težave. "Vsega sem se naveličal, vsega sem do grla sit."

Kadar smo pa vsega naveličani, ko pustimo, da nas okolje ali naša notranjost nadvladata, ko čutimo, da nismo več svobodni, izgine dobra volja. Čutimo se premagane in ne želimo, da bi nas v tem stanju kdo videl. Najrajši bi zapahnili vrata in čakali, da nam slaba volja preide.

Misijonar v tem stanju, bo še otok sredi voda, kamor bi se radi približali čolnarji? Bo še zelenica v puščavi, kjer se odpočijejo tisti, katere sta zdelala pesek in prah?

Govorjeno na splošno, je človekova dobra volja dostikrat v "smrtni" nevarnosti. Vendar pa nemisijonarji živijo "doma", kjer hodijo misli in čustva po precej podobnih potih. Kjer se lahko razume, kaj pomeni ta ali druga beseda; kjer je nasmeh res nasmeh, in solze res solze; kjer družijo kri in jezik, navade in zemlja.

Misijonar pa deluje med narodi, ki jih je spoznal, ko je sam že dorastel ali pa se mu je vsaj zdelo tako. Prišel je s prepričanji, o katerih je mislil,

Misijonar je posebno dobre volje, kadar doživi, da je njegovja žrtev rodila srečo in dobro voljo v srcu bližnjega. Kako vesel je naš dr. Janež v misijonu tam na daljni Formozi, ko s svojo zdravniško spretnostjo in požrtvovalnostjo doživlja toliko sreče pri svojih bolnikih. Sam je pripisal k slikam tele besede o tem:

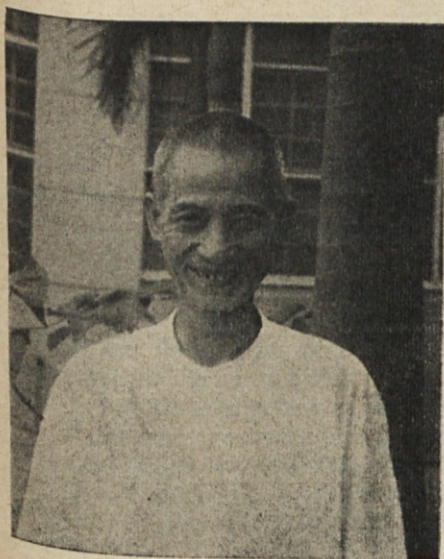
“82 letni starki, ki se srečna smehlja, sem odstranil raka na glavi in hodi že na prevezovanje...”

“72 let je star. Nad štirideset let je trpel zaradi želodčnega čira. Nad štirideset let se ni smejal, mi je rekel. Tu na sliki je le sedem dni po operaciji — nasmejan. Izgubil je dve tretjini želodca...”

“Šestnajstletni deklici sem golšo operiral. Ali ni ta njen nasmeh po operaciji nebeški? Ali mi kdo na svetu more pokazati enega samega komunista, ki se zna tako smejati?”

In ne razumem, zakaj naj bi bežal proč od takih srečnih nasmehov — iz mojega paradiza v rdeči pekel...”

da so že zadnja dognanja in da že ne bo mogoče kaj spreminjati. Sodbe, ki si jih je ustvaril, naj bi bile veljavne. Sedaj pa vidi dan za dnem, da je to, kar je bilo zanj lenoba, za druge "pametnost". "Moramo biti pametni in se ne smemo ubijati pri delu", tako mu bodo odvrnili, ko jih bo prosil, naj se malo bolj gibljejo. To, kar se mu je zdelo, da je pomanjkanje vsake olike, bodo drugi vzeli za dobrohotno zanimanje. Pretaknili mu bodo vso hišo od vrha do tal; in ne samo enkrat... Kar je bilo njemu vedno samo šala, bo za mnoge prava žalitev.

In ko misijonar o vsem tem premišljuje in se mu nekaj doslej popolnoma podira na glavo, je v veliki nevarnosti, da pride ob dobro voljo. In nihče, ki vsaj malo ve, kaj je življenje, mu ne sme nič očitati. In vendar ponovimo: brez dobre volje je težko misijonariti. Brez dobre volje bo misijonar ostal sam. Poslan je bil pa ravno, da ne bi ostal sam. Cerkev mu je dala naročilo: Postavi novo ognjišče, kjer bo dosti ognja in luči za vse tiste, ki bi se približali. "Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se že vnel" (Lk 12, 49).

O stvareh izven nas, ki nam jemljejo dobro voljo, smo doslej govorili. Dotaknimo se še tistih, ki so v nas. Navedimo, kar je napisal Palacio Valdés: "Veselost je velikokrat odvisna od dobre prebave. Slaba volja ima korenine v par desetinkah vročine, kar je posledica prehlada. Smo slabe volje, ker nismo našli, kar smo dolgo časa iskali. Tisti, ki so 'živčno izdelani', so vedno na poti k slabi volji. Vsaka najmanjša stvar jih vrže iz ravnotežja. Beseda, ki res ni mislila raniti, jim pusti rano, ki bo za dolgo časa ostala odprta. Prevelika občutljivost greni življenje onim, ki živijo z njimi, najbolj pa njim samim."

Zdravila za slabo voljo

Dobro zdravilo za zdravje: dušno in telesno. Dušno najprej, ker če je duša zdrava in močna, bo vsaj v malem nadomeščala telesno šibkost.

Misijonar je zapisal v svojem dnevniku: "Vsak dan med jutranjim premišljevanjem se skušam za ves dan do sitega "najesti" potrpežljivosti. A priznam, da mi je včasih že pri zajtrku zmanjka, kaj šele pri večerji!"

Treba si je prigovarjati in to vsak dan: Ne bom spremenil vsega tistega, kar me spravlja v slabo voljo. Preveč je takih stvari in preveč me dražijo. Laže bo, če se spremenim sam. Sem sam in bolj pametno bo da začnem pri sebi. Da, jaz moram biti ljubezniv in dobre volje, čeprav mi bo šlo vse narobe. Poizkusil bom.

Morda bodo poizkusi prinesli uspehe, katerih si ne bi upali pričakovati. To, kar se je zdelo nemogoče spremeniti pri bližnjem, se je vendar začelo spreminjati. Ker je moj bližnji videl, da sem se jaz spremenil, se je začel spreminjati tudi on. Ker sem mu z nasmejanim obrazom povedal, kaj bi želel, je on z nasmejanim obrazom skušal narediti, kar mu je bilo ukazano.

Vendar je pa takoj treba pristaviti nekaj. Če vidimo, da so se tisti, ki so z nami, res kaj spremenili, ker smo bili mi dobre volje z njimi, ne mislimo, da bo samo sprememba v bližnjem zadosti trden temelj našemu

dobremu razpoloženju. Že zaradi tega ne, ker sprememba v dobro pri bližnjem ne bo vedno dolgo trajala. Kot pri sebi, moramo tudi pri bližnjem računati s spremembami v dobrem in slabem smislu. Tisti, ki je danes za nas, bo jutri lahko že nasproten. Če nam morda ne bo še oporekal, pa vsaj v isti rog ne bo trobil z nami. In še: človek se potvarja, da še sam ne ve kako, n. pr.: korist in sebičnost sta slabi svetovalki. Zato pa prerok Jeremija ni pretiraval, ko je zapisal za vse čase: "Preklet človek, ki zaupa človeku" (Jerem 17, 5). Nesrečnež tisti, ki misli, da je njegova sreča trdno zasidrana v kakem človeku. Naslanja se na trs.

Kje je torej najboljšo zdravilo? Iti moramo za studenci dobre volje, ki ne morejo usahniti. Ob teh izvirih se bo dobra volja ne samo ohranila, ampak tudi večala. "Gospod bo moje upanje" (Jerem 17, 7). Gospod bo naše upanje, moje veselje in dobra volja. "In pokazal mi je reko žive vode, kakor kristal svetlo, ki je izvirala od prestola božjega in Jagnjetovega: ... na obeh straneh reke pa drevje življenja, ki rodi dvanajstero sadov, ker daje vsak mesec svoj sad; in listi tega drevja so zdravilo narodom" (Raz 22, 1.2). Vemo, da je reka življenja podoba dobrin, katerih bodo blaženi deležni v nebesih. Mislimo pa, da bi mogli reči, da je dobra volja tudi reka življenja, drevo, ki rodi skozi vse leto in skozi vsa leta in daje zdravje tistim, ki so tako srečni, da se v življenju srečajo s takim drevesom. Prava dobra volja izvira ob božjem prestolu. Značaj gotovo pomaga, prizadevanje da nekaj uspehov, a vse to je nezadostno. "Bratje moji, veselite se v Gospodu" (Fil. 3, 1). Gospod je najboljšo zdravilo za slabo voljo.

Misijonar — misijonarjem

P. Llorente, misijonar na Alaski, piše: "Če ima misijonar res poklic, ne trpi toliko, kot si nekateri domišljajo. Tisti, ki mislijo, da je misijonar vedno ves zlomljen zaradi naporov dela, morajo vedeti, da so taki misijonarji samo izjeme. In morajo biti izjeme, ker sicer misijonar ne bi vzdržal dolgo vrsto let. Ne smemo namreč misliti, da bo Bog čudežno posegal v življenje vsakega misijonarja in mu tako ohranjal moči.

Misijonarjevo delo je včasih zares trdo, toda Bog, kadar izbira, nas izbere take, ki bodo imeli potrebne moči za delo, ki jih čaka.

In česar mnogi, ki niso misijonarji, ne vedo, je pa to, da Bog nas misijonarje, ki smo misijonarji, ker je bil tak naš poklic od večnosti, razveseljuje na mnogo načinov. Res je, da trpimo včasih veliko, a tudi mi bi radi dejali, kar je rekel sv. Lavrencij svojim mučilcem: "Na tej strani je meso že dobro opečeno, obrnite še na drugo stran."

Pri nas na Alaski je včasih pošteno mráz, a si mislim: Če ne bi bilo mraza, bi kar teklo od mene, ko sem pa oblečen v toliko kož. Je boljše, da je tako, kakor je. In stenice koncem koncev tudi niso tako odvratne, saj jih je zanimivo opazovati, ko se počasi, prav počasi, premikajo sem in tja. Nobene zaščite nimajo in so veliko na slabšem kot pa bolhe. Domačini so res nehvaležni, a mi pomagajo, da se spomnim lastnih nehvaležnosti. — Ko-

marji ne morejo do mene, ker se pokrijem z mrežo. Smejim se jim, ko poskušajo predreti obrambno črto. — In biti daleč od domovine in sam tudi ni tako hudo. Je nekje na svetu vas, kjer sem se rodil in ob vasi je pokopališče. Le nekaj malega bi ostal v vasi, potem pa dolgo, dolgo časa na pokopališču... Ne, misijonarjevo življenje ni tako trdo, kadar se ga gleda od prave strani..."

Vendar pa isti misijonar na drugem mestu pokaže, da ima tudi njegova svetinja dve različni strani. Pravi, da v misijonih kot je Alaska, nikdar ne bi smela biti samo dva misijonarja na isti postaji. Trije ali več ali en sam. In zakaj? Mrzla in skozi več mesecev temačna Alaska gre na živce: razdraženost je ena poglavitnih potez na značaju človeka, ki se dan na dan in leto za letom bori za nekaj malega toplote potrebne telesu, če hoče ostati pri življenju. In kjer sta samo dva, je nevarnost, da bosta istočasno slabe volje in se tako ne bi mogla sporazumeti. Mora biti še eden, vsaj še eden, ker je tako dana večja možnost, da vsaj trije ne bodo istočasno slabo razpoloženi in bo tako eden mogel miriti ostala dva.

S tem, kar smo navedli, je zadosti povedano, da je tudi med misijonarji tako kot povsod: jasno nebo, a tudi oblačno, ki se pripravlja k nevihti. Vendar pa iz vsega povedanega sledi, da bi morali biti viharni značaji le izjeme, redke izjeme. Tam, kjer se seje, prideta prav sonce in pohleven dež, ne pa nevihte. In v misijonih je treba sejati.

Stabo C.M.

Skupina veselih deklic z misijona s. šteh v Vredendal, v Južni Afriki.

“DAJTE JIM JESTI...”

(Mt 14, 16.)

BOJ, PROTI LAKOTI

B e d a

Bilo je na Filipinih. Otoki so povezani v veliko državo, ki je bila dolgo vrsto let v upravi Združenih držav. Danes so Filipini svobodni, vendar je dežela še vsa v najtežji borbi. Gospodarstvo je na tleh in se le počasi dviga. Vidi se, da je to res svet, ki spada k Aziji — kolonialni sistem ni zgradil nič trajnega.

Vasi na Filipinih so polne takšnih prizorov: v koči živi družina, ki šteje tudi do deset članov. Oče je bolan, izstradan in se bori z jetiko. Mati ima v naročju novorojenčka, okoli nje pa je vsaj še šest otrok, ki še nimajo deset let. Če bi kdo vprašal, koliko je otrok, bi še povedali, da so trije umrli zaradi pomanjkanja hrane in skrbi v bolnišnici. Vsa družina se dnevno hrani z dvemi pestmi riža in od časa do časa s kako ribo, ki jo najstarejši ujame v vaškem potoku. In to ni vsak dan; včasih tudi po ves teden sreča ni naklonjena... Ko otroci dorastejo, pomagajo seveda staršem, ki so običajni poljski delavci na veleposestvih bogatašev, kateri imajo vso zemljo v svoji lasti. Lastnik za delo nič ne plačuje, pač pa jim daje svojo zemljo v najem; reveži jo plačujejo z delom in morajo zraven tega oddajati še poseben delež tega, kar so pridelali. Pogosto se zgodi, da družini nič ne ostane, posebno če je bila slaba letina.

Po vaseh ni šol in tudi cerkve ali, vsaj kapele ni nikjer. Duhovnik pride vsaki dve leti enkrat, da krsti otroke in blagoslovi zakonske zveze. In še takrat ostane med ljudmi lahko samo dva dni. Povsod je veliko pomanjkanje duhovnikov in ker otrok nihče zadostno ne pripravi na zakramente, žive kar po svoje. Mnogi otroci sploh krščeni niso. Kadar misijonar povprašuje, zakaj niso starši dali otroka krstiti, odgovarjajo, da so stroški za krst preveliki: Otroka je treba obleči, pripraviti slavje in še kaj drugega... Kakor da bi to bilo za krst najvažnejše...

Kaj naj bi ljudi na Filipinih rešilo te strašne bede, duhovne in telesne? Po naseljih bi bilo treba organizirati redno farno življenje in katolici bi morali začeti misliti na to, kako pomagati revežem z ustanavljanjem zadrug za nakup poljedelskega orodja ali pa primernih potrebsčin za obrt; tudi prodajo pridelkov bi morale prevzeti zadruge.

V Indiji je slika enaka, če ne še hujša. Kalkuta je med največjimi mesti v Indiji, pa vendar mestna uprava še danes ne ve, koliko prebivalcev šteje mesto. Iz vzhodnega Pakistana se vale množice beguncev v Indijo in se zbirajo v Kalkuti. Ni strehe zanje in tudi kruha ne. Begunci spe kar po pločnikih in kadar je kdo preveč izstradan, leže pred prag kake hiše in čaka na smrt. V Karačiju, glavnem mestu Pakistana, je podoba ista: tja se vale muslimanski begunci, ki prihajajo iz Indije.

Leta 1955 je neki misijonan na Japonskem ustanovil organizacijo "Luč jutranje zarje", ki skrbi za največje reveže. Tu vidimo družino, ki brska po smeteh...

Res, po mestih veliko grade in čez nekaj let bo stanovanj dovolj — toda pri gradbenih delih opravljajo najtežja dela ženske, ki prenašajo gradivo od jutra do večera za plačo, ki ne preseže 15 pezov, četrt dolarja na dan. In so še veseli, da lahko vsaj toliko zaslužijo...

V Bombaju je najhujše vprašanje oskrba otrok, ki jih matere sicer rode, a jih takoj po porodu puščajo pred vrati sirotišnic, če pa teh ni, jih mečejo kar v košare za smeti... Če pride ravno mimo sestra iz sirotišča ali otroškega zavetišča, jih vzame s seboj. Dvorane v sirotišnicah so prepolne in otroci bolehní. Komaj polovica najdenih preživi posledice stradanja ali pomanjkljive nege v najnežnejših dneh po rojstvu.

V Afriki vstajajo nove države in ljudem se obetajo novi časi. Svobodo pozdravljajo z velikimi proslavami, kjer se pokaže, koliko je še bogastva v raznih domovih. Kratek pregled je dokazal, da je neko takšno slavje spravilo na dan nakita in drugih dragocenosti za več milijard dolarjev. Toda vse to ljudje hranijo, skrivajo ali pa celo dovolijo, da gre v inozemstvo v shrambe... Nihče ne pomisli, da bi bilo prav te dragocenosti vredno prodati ali kako drugače naložiti in z denarjem začeti veliko javno vložbo, ki bi skoraj dvignila stanje v deželi in prinesla blagostanje za vse. Ko je indijska vlada maharadžam in drugim knezom odvzela dežele in jim plačala odškodnino za zemljo, so maharadže odšli z bogastvom v tujino; nihče se ni vrnil, da bi denar naložil doma ali pa začel s podjetji, ki bi bila v korist vsej deželi.

“Luč jutranje zarje” zbira otroke po naseljih iz barak. Večja katoliška deklica zabava otročiče...

Naraščanje prebivalstva

Indija in nekatere druge azijske dežele, ki se dvigajo v svobodo, se štejejo med najbolj naseljene predele na svetu. In število rojstev prav nič ne pada, ampak narašča. Oblasti se prizadevajo, da bi naraščanju prebivalstva odpomogle; a edina “pomoč”, ki so jo našle, je nasvetovanje sredstev, ki naj preprečujejo spočetje... Porodničnice so prepolne mladih mater. Vedno znova se ponavljajo prizori: mlada mati prosi bolniško sestro, naj bi otrok ostal v zavodu... Doma jih ima že šest in za sedmega ne bo prostora in tudi kruha ne... Vsako leto se v Indiji prebivalstvo zaradi rojstev poveča za pet milijonov. Leta 1951 je Indija štela 350 milijonov ljudi; če bo letni porast tolikšen, kakor je sedaj, bo leta 1981 prebivalstvo naraslo na 520 milijonov duš. V drugih azijskih predelih je enako. Japonska šteje danes 90 milijonov, letni prirastek znaša poldrugi milijon duš.

Vse vlade se trudijo, kako bi čim učinkovitejšo napravile propagando za preprečevanje spočetja. Toda Cerkev je neprestano tu s svojim naukom in svarilom: Najti morate drugo, pravo pomoč!

Problemi

Zaposlitev ljudi pa ni najlažji način, ki naj oblastem pomaga iz zadrege. Tradicija je premočna in ta v raznih predelih Azije nalaga čisto svoje posebne pogoje. Kdor v Indiji pripada kasti, ne sme čez pregrajo: rajše bo

od gladu umrl, kot pa da bi prijel za delo, ki bi bilo po njegovem pojmovanju zanj nečastno. Indija je ogromna dežela in v modernih časih bi samo pospešana industrializacija mogla nuditi pravo rešitev. Toda o tem je težko govoriti, ker je nad 70% prebivalstva še trdno zasidrano v poljedelstvu. In kmečko delo je daleč od pogojev, ki jih današnje poljedelstvo po vsem svetu predpostavlja. Indijskemu kmetu manjkajo najpotrebnejša orodja, ki so danes že skoraj povsod mehanizirana. Sicer pa, kje naj si vzame sredstva, da bi stroj z njimi plačal? Poleg tega je še vedno zelo občutena propaganda, ki jo je proti modernim tehnikam širil Gandhi. Ta je učil in z lastnim zgledom dokazoval, kako naj si vsakdo z najskromnejšimi sredstvi stke ali izdelata tisto, kar najnujnejše potrebuje... In svoje potrebe naj vsakdo čim bolj omeji. Kako naj zdaj država pri takšni miselnosti stremi za večjo proizvodnjo, poljedelsko ali industrijsko, ki bi edina mogla nuditi sredstva za nakup strojev in modernih naprav v inozemstvu? Gospodarstvo se varno skriva pred "novotarijami", s tem pa hira vse: državna blagajna in prebivalstvo, ki vrh vsega še strada.

Ni delovnih trgov, ljudje ne morejo zaslužiti, lakota in pomanjkanje se širita. Na raznih mednarodnih posvetih govore o pomoči zaostalim državam, govore o prihodu strokovnjakov, ki naj oblastem pomagajo pri moderniziranju uprave in obratov. Velike vsote določajo v ta namen in v primeru Indije so ZDA ponudile brezplačno finančno in tehnično pomoč. Toda indijska vlada je oboje odklonila, ker je strah pred "kolonizacijo" še vedno prevelik. Tujec, ki prinaša pomoč in ki celo hoče lajšati bedo, je brž osumljen, da prihaja z nepoštenimi nameni. Še misijonarjem zapirajo vrata in nekatere države jim bodo sploh prepovedale vstop. Le redkim duhovnikom, ki so pravi državljani dežel, ki niso nikdar imele kolonij ali pa jih vsaj danes več nimajo (Nemčija), dovoljujejo potne liste.

Ker je stiska le prevelika, so sklenili podpreti snovanje malih obratov in industrijskih delavnic. Toda le-ti lahko delajo samo v omejenem obsegu in ogromnemu številu ze delo sposobnih moči ne morejo nuditi zaposlitve. Po različnih azijskih deželah se ti mali obrati množe, ponekod so celo začeli že ustanavljati vaške zadruge. A ljudje zaslužijo komaj za najnujnejše. V Pakistanu je povprečni letni zaslužek 16.000 pezov ali 200 dolarjev na leto (v Zahodni Nemčiji 80.000 pezov).

Bistveno vprašanje za vso Azijo, ki zahteva nujno rešitev, je vprašanje prehrane. A to velja tudi za druge celine. Običajno računajo, da mora imeti človek vsak dan toliko hrane, da znaša skupna vsota vseh kalorij 2500. Najnižja je ta stopnja v Indiji, kjer pride povprečno 1880 kalorij na človeka; slede Filipini s 1890 kalorijami; Cejlon s 1970; Pakistan s 1990; Birmanija s 1990; Venezuela z 2220; Japonska z 2270; Honduras z 2320; Kolumbija z 2370 in Čile z 2490. Ker računajo, da živi danes na svetu 2750 milijonov ljudi, v navedenih deželah pa znaša število prebivalstva 670 milijonov, je očitno, da četrtnina ljudi na svetu — strada! A štetje kalorij ni zanesljiva mera za vrednost prehrane. Gre tudi za kakovost hrane. Hrana mora imeti zadosti bistvenih snovi (protein) in če bi vpoštevali statistike s tem v zvezi, bi prišli do naravnost praznih števil: okrog 85% ljudi ne uživa v zadostni meri hrane, ki bi vsebovala vse snovi, katere telo za svojo rast potrebuje. Pomanjkanje teh snovi se najbolj kaže v povprečni starostni meji, ki jo ljudje dosežajo. V Indiji je povprečna starost 30 let, v Egiptu 33, na Kitajskem 43, Čilenec pa živi povprečno 52 let. V Evropi je ta meja dosegla zdaj v Zapadni Nemčiji 66 let.

Misijonar med delavci pri čaju v nekem zavetišču "Luči jutranje zarje". Lokal je sicer skromen, a za ljudi "brez strehe" skoraj — razkošen!

Kako pomagati

Mnogi skušajo pomagati. Lahko se reče, da se v tem največ trudijo različne ustanove Združenih narodov v New Yorku. Tam so zbrali ogromno gradivo in razpolagajo z zanesljivimi statistikami. Vrh tega dan na dan ustanavljajo ustanove, ki skušajo pomagati industriji in poljedelstvu po vseh predelih sveta. Kapitalizem je še vedno tako zelo osovražen, da celo ameriška pomoč trpi zaradi sumničenj, dasi so zlasti ZDA uživale velik sloves, ker niso imele kolonij in so precej časa vodile borbo proti kolonializmu. A če kapitalistični svet ne more ali ne zna pomagati, tedaj tudi komunistični blok ne more nuditi učinkovitih sredstev. Ko je Indija zaprosila za pomoč v Moskvi, so tam najprej nekaj obljubili; a ko so potem Indijci znova potrkali na vrata, češ naj obljubo izpolnijo, so odgovorili, da denarja in orodja ne morejo dati, pač pa so pripravljene "izvoziti" in zgraditi celo tehnično univerzo; vendar bodo na univerzi sovjetski komunisti edini gospodarji...

Zanimiv primer pomoči nemških katoličanov

Nemški katoličani mislijo, da so izbrali pravo pot, kako pomagati zlasti azijskim deželam. Voditelji nemških cerkva so leto 1959 razglasili za posebno leto. Kar si bodo to leto nemški katoličani pritrkali, naj gre kot posebna pomožna akcija v korist katoliškim misijonom po deželah, kjer je pomanjkanje največje in kjer vladata lakota in beda.

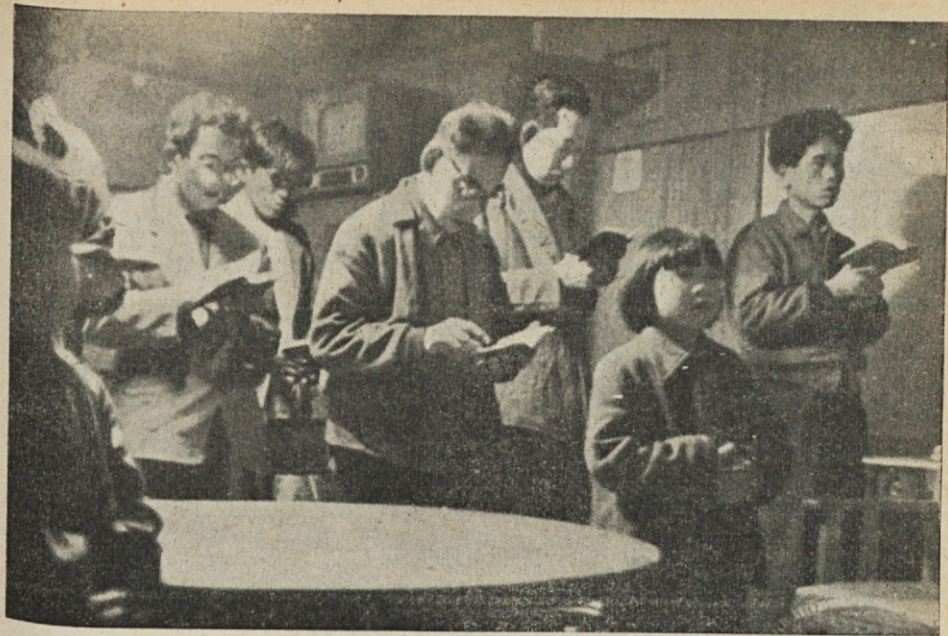
Pri tem se voditelji te akcije zavedajo, da se bodo morali sprjeti z velikanskimi težavami. Azijski narodi rajši trpe pomanjkanje in bedo, kot pa da bi dopustili, da bi jih kdo poniževal. Zato pri tej nemški podporni akciji nikakor ne gre za miloščino. Miloščina namreč reveža ponižuje. Tisti, ki bo pomoč prejemal, naj bo soudeležen, sodelavec pri akciji sami. Med ljudi ne bodo delili riža in oblek; tudi denarnih podpor ne bodo dovoljevali. Pač pa bodo skušali v predele, kjer so katoliški misijonarji, spraviti čimveč lajikov, ki bodo kot učitelji ali strokovni izvedenci razlagali, kako naj si ljudje pomagajo pri obdelovanju zemlje ali pri obratovanju podjetij. Nemčija je dežela, ki ni osumljena kolonialnih namenov; zato bodo lahko iz Nemčije uvažali moderne pluge in stroje. Učitelji-strokovnjaki, ki bodo dejansko pomočniki misijonarjem, bodo stroje delili med ljudi in jih učili, kako naj jih uporabljajo. V Aziji živi nad 350 milijonov kmečkih družin in čez 250 milijonov jih še vedno uporablja lesene pluge... Ko bodo ljudje začeli rabiti kovinsko orodje, se bo pridelek na poljih zvišal za trikrat. Prav tako bodo morali ljudi naučiti gnojenja, pripravljanja sadik in podobno. Če bi nemški katoličani delili podpore v denarju ali živilih, bi bila to samo enkratna pomoč; pomoč v orodju in pouku pa bo nudila rešitev za desetletja. Tako se v okviru te akcije po raznih azijskih predelih že snujejo posebne vaške zadruge, ki dobivajo traktorje in stroje iz Nemčije. Obrti bodo najbolj pomagale nove obrtne šole in tehnični tečaji; tem pa mora slediti resna propaganda za ustanavljanje zglednih obratov in podjetij.

Podpore najpotrebnejši pa so žena in otroci. Matere je treba pritegniti v razne tečaje, ki naj dvignejo nego otrok in začno uvajati snago v domove.

Nemški katoličani predlagajo, naj se začne izvajati načrtna priprava mladine, ki naj bi iz azijskih dežel prihajala v Nemčijo. Mladini, zlasti dijakom naj se dajejo štipendije, da bodo lahko prišli na nemške šole. Prav tako pa naj propagirajo, da bi v Azijo odhajali tisti nemški mladeniči, ki v Nemčiji ne morejo najti primerne zaposlitve, medtem ko je Azija polna možnosti za pionirsko delo. Ni izključeno, da bodo mnogi strokovnjaki odšli v Azijo, ker bodo podpisali posebne dolgoletne pogodbe, s katerimi bodo prevzeli mesta kot posebni svetovalci pri tamkajšnjih vladah ali pa pri velikih podjetjih. Razne nemške katoliške ustanove so že prevzele nalogo, da bodo poskrbele za denar, ki naj tem strokovnjakom omogoči pot na nova mesta. Za azijsko mladino pa bodo našli prostor po nemških domovih in zavodih. Nemčija ima za Azijo vrata odprta — tako ugotavljajo nemški listi in revije —, in prišla je ura, ki je Nemci danes ne smejo zamuditi. Katoličani naj vedo, kaj je zdaj njihova dolžnost!

Zavedajo pa se pri vsem tem, da vsa človeška organizacija ne pomeni dosti; saj imajo tudi drugi narodi enake sposobnosti in so brez tradicij, ki bi jih pred azijskimi narodi obremenjevale. Denarnih sredstev je zlasti v Ameriki več kot kjer koli drugje; nazadnje bi se tudi našla pot, ki bi jim vrata na stežaj odprla. Novo delovanje te akcije more uspeti le, če bo prežeto tudi z novim duhom, posebno s tistim, ki vodi misijonarje po vsem svetu. Poleg znanja in opreme, tehnične in strokovne, mora lajik, ki naj prinese pomoč, biti glasnik novega socialnega duha, ki naj to akcijo preveva. Katoliški duh prinaša s to socialno akcijo novo pojmovanje o redu in pravici, ker oboje sloni prvenstveno na — ljubezni!

Vsa letošnja postna akcija nemških katoličanov sloni na dejanjih ljubezni in vse žrtve ter darovi nosijo v sebi to osnovo. Toda ta ne sme ostati

Tu je skupina novospreobrnjenecv in katehumenov pri molitvi v domu "Luč jutranje zarje". Počasi začenja ljubezen roditi sadove upanja in vere...

skrita; v misijonih mora priti do izraza in ljudem povedati, kaj je vsebina katoliškega socialnega nauka, ki je privedel te ljudi v Azijo, da tam pomagajo ljudem in jih rešujejo lakote in bede. Žrtev ne sme ostati samo na površini, ampak mora na globoko. To morajo azijski narodi spoznati na prvi pogled in jo — vzljubiti.

Vse, kar se v tej smeri stori, je le drobec pri reševanju pred veliko bedo in stisko v svetu. Vendar naj nas širina bede in lakote ne plaši. Kajti tudi pet kruhov in dve ribi sta bili mnogo premalo, ko je Kristus rekel apostolom: "Dajte jim jesti..." In vendar so se nasitili vsi, ki so bili lačni. Tudi pri tem bo božja pomoč blizu in nemški katoličani upajo na uspeh, če bo letošnje postno leto pri vseh rodilo prave sadove.

R. J.

LAČEN SEM BIL IN STE MI DALI JESTI...

KARKOLI STE STORILI KATEREMU TEH MOJIH NAJMANJŠIH
BRATOV, STE MENI STORILI...

(Sv. pismo. — Kristus ob poslednji sodbi)

EVANGELIJ NA STREHI SVETA

Tibet - Streho sveta malo poznamo. Vendar so pa po zadnjih političnih dogodkih, po uporabi Tibetancev proti komunistični Kitajski, tibetske višine nekam bližje. Veš svet je bral, kako je verski in politični voditelj Tibeta Dalaj Lama premotil kitajske straže in našel zavetje v Indiji.

Nas pa bolj zanima "božja politika" v Tibetu: Bog in Kristus v zgodovini Tibetancev, Evangelij v deželi, kjer naj bi živel, kot verujejo budisti, Buda v vsakem Dalaj Lami.

Lasa, prestolnica Tibeta in sedež Dalaj Lame nas zanima, v kolikor je bila precej časa sedež krščanskega nadškofa. In kjer je bil nadškof, je živela tudi skupina kristjanov. In o tem: o kristjanih v Tibetu, o njihovih škofih in o misijonskih redovih, ki so tam delovali, bomo nekaj povedali.

Kristus med najvišjimi gorami sveta! Na misel nam prihaja gora blagrov, gora Tabor, Oljska gora. Kristus je ljubil višine. In že v stari zavezi je Bog stanoval v svetišču na Sionu, svoji sveti gori.

Nestorijanci

Že v osmem stoletju je bil v Tibetu nadškof in več škofov. V zvezi s tibetsko Cerkvijo je razvoj kaldejske nestorijanske Cerkve v času od petega do desetega stoletja.

Kaldejska Cerkev se je ločila od katoliške na cerkvenem zboru v Efezu Škofje, ki so jo vodili, niso hoteli obsoditi Nestorijevih zmot. Središče te ločene Cerkve je bil Bagdad, v današnjem Iraku.

Kar je značilno za kaldejsko Cerkev je, da je bila misijonsko zelo delavna. Pošiljala je misijonarje v skoraj vse dele Azije. Nestorijance srečujemo ne samo na celini kot na primer v Mandžuriji, na Kitajskem, ampak tudi na otokih.

Dve posebnosti nestorijanske Cerkve omenimo: Bagdad je bil za kaldejsko nestorijansko Cerkev pravi Rim. Od tam so prihajali vsi škofje in tja je bilo treba o vsem poročati. Druga je pa prilagoditev misijonarjev novim deželam in narodom. S pastirskimi plemeni so duhovniki potovali iz kraja v kraj. Pastirji s pastirji. Škofje niso bili imenovani za določen kraj, ampak za določeno ljudstvo. In tudi škofje so se morali premikati, če je bilo potrebno.

Iz pisma patriarha Teodozija, na koncu osmega stoletja se vidi, da so nestorijanci oznanjali Evangelij tudi v Tibetu in da so Tibetanci imeli svoje cerkvene dostojanstvenike.

Cerkvena organizacija v Tibetu pa izgine proti sredi devetega stoletja. Na Kitajskem je prišlo do spremembe vladajoče družine in z njo preganjanje kristjanov. Približno v istem času Mohamedova vera osvoji Mezopotamijo. V samem Bagdadu se naseli Kalif, najvišji mohamedanski poglavar. Iz Bagdada ne bodo mogli nič več pošiljati škofje in duhovnike v Tibet.

Frančiškani v Lasi

Štiri stoletja — od devetega do trinajstega — so zaprta knjiga, kar zadeva krščanstvo v Tibetu. Vemo le, da so nestorijanci nadaljevali svoje delo

med Tatari. Zgodovina Tatarov, od 12. stoletja, je slavna. O Džingis Kanu (1155-1227), ustanovitelju tatarskega imperija, pravijo zgodovinarji, da je bil v verskih rečeh strpen. Še več: njegova žena naj bi bila krščanske vere. Njegovi nasledniki so še bolj razširili tatarsko oblast: do Tonkina in Mandžurije na vzhodu, do Himalaje na jugu in do Damaska na zapadu so segli. In kar je morda najvažnejše: red je bil v tej ogromni državi.

In Cerkev ni izgubljala časa. Papež je poslal v tatarsko cesarstvo frančiškane in dominikance, dva redova polna svetega ognja, ki sta se rodila v 13. stoletju.

Tatari so bili zdaj upanje, zdaj strah vsega zapada. Strah: prihajali so plenit na Madžarsko in Poljsko; upanje: na Bližnjem vzhodu so se spoprijateljili s kristjani in se domenili, da bodo skupno rešili Jeruzalem muslimanskega jarma. Leta 1258 so odstavili kalifa v Bagdadu in izročili eno izmed njegovih palač kaldejskemu nadškofu. In celo tako daleč je prišlo, da je bil eden izmed spreobrnjenih Tatarov imenovan za patriarha v Bagdadu. Imenoval se je Yaballaha III. In prav on je tisti, ki je kaldejsko Cerkev znova združil z rimsko.

Leta 1289 se je frančiškan Janez Monte Corvino naselil v Pekingu, kjer je vladal veliki Kan Kubilaj. L. 1307 ga je papež imenoval za pekinškega nadškofa. Veliki Kan je hotel ohraniti ravnotežje med vsemi verami, načelo, ki so ga Tatari vedno branili. Budistom je dal svojega verskega poglavarja in ga istočasno imenoval za političnega gospodarja v Tibetu. To je bil prvi Dalaj Lama. Vendar je Tibet ostal odprt za misijonarje. Frančiškan Odorik Pordenone nam pripoveduje v svojem potopisu, da je med leti 1314 in 1330 potoval skozi Indijo, Kitajsko in Tibet. V Lasi je našel več frančiškanskih sobratov, ki so nemoteno in uspešno misijonarili.

L. 1340 je papež Janez XXII poslal v Peking frančiškana Nikolaja, profesorja na Sorboni v Parizu. Nasledil bi naj Janeza Monte Corvino. Spremljalo ga je 30 Frančiškovih sinov. Vendar se je pa tatarska dinastija, ki je vladala v Pekingu, morala prav kmalu umakniti kitajski hiši Ming. In ka je Tamerlan zagotovil zmago mohamedancem v Srednji Aziji, so ena za drugo izginjale krščanske občine. Uspehi niso bili trajni. Kot prej nestorijanci, so se morali sedaj umakniti tudi frančiškani. Od vseh nestorijanskih misijonov se je do danes ohranila samo Cerkev v Malabaru, v Indiji.

17. stoletje: portugalski jezuiti

Po treh stoletjih, v l. 1624, je portugalski jezuit d'Andrada, misijonar v Indiji, večkrat potoval v sosednji Tibet. Baje je mogel spreobrniti enega krajevnih oblastinkov. Ko so pa budistični menihi za to zvedeli, so mu takoj prepovedali bivanje na tibetskih tleh.

18. stoletje: jezuiti in kapucini v Lasi

Sto let pozneje je jezuit Désidéri znova šel na pot proti Tibetu. Sledil je stopinjam d'Andradaja. Dve leti je rabil, da je prišel do prestolnice. Brez posebnih težav je mogel začeti s pridiganjem. Pet let pozneje je prišlo v Laso še 13 kapucinov. Pa se niso razumeli jezuiti in kapucini. Désidéri je moral oditi. Pa tudi kapucinski predstojnik se je vrnil v Evropo in pripeljal nazaj grede 9 novih misijonarjev. Ne vemo, zakaj je tudi ta novi poizkus prav kmalu končal.

19. stoletje: lazarista Huc in Gabet

Med leti 1844 in 1846 prideta v Lasa dva lazarista in to od kitajske strani. V štirih knjigah je eden izmed njiju, Huc, popisal vse, kar sta videla in doživela. Knjige so se razširile zlasti v Franciji in vzbudile veliko zanimanje za to nepoznano deželo. Manj znano je drugo Hucovo delo "Zgodovina krščanstva v Tatariji, na Kitajskem in v Tibetu".

V Lasi so oba lazarista z veseljem sprejeli. Namestnik Dalaj Lama jima je ponudil v svoji hiši prostor za kapelo in stanovanje. Brž sta imela okrog sebe skupino kristjanov. Posegel je pa vmes kitajski poslanik v Lasi in dosegel, da sta misijonarja morala zapustiti Tibet. Od leta 1846 do danes ni noben katoliški duhovnik dobil dovoljenja, da bi kot misijonar deloval v Tibetu.

1846: apostolski vikariat v Tibetu

Čeprav je Lasa ostala zaprta misijonarjem, je vendar papež Gregorij XVI., l. 1846 ustanovil apostolski vikariat v Tibetu. Vodili naj bi ga misijonarji iz pariške kongregacije za zunanje misijone. Dva misijonarja iz te Družbe sta skušala priti do Lase. Bila sta to Krick in Burry. Ko sta hotela prekoračiti himalajske vršace, ju je umoril Tibetanec, ki se jima je ponudil, da jima kaže pot. Poizkusi so se ponovili iz Kitajske, a vse zastonj. Misijonarji so morali ostati v obmejnih kitajskih predelih.

L. 1930 so prišli pomagat pariškim misijonarjem kanoniki iz Velikega sv. Bernarda v Švici. L. 1946 je bil apostolski vikariat v Tibetu povzdignjen v škofijo, ki ima svoj sedež v Kangtingu, na kitajsko tibetanski meji. Pa tudi tedaj in do leta 1952, ko so kitajski komunisti uničili med drugimi tudi ta misijon, ni bilo nikdar mogoče priti do Lase.

Kot smo videli, Tibet ni bil pozabljen ne v prvih ne v zadnjih stoletjih krščanstva. Cerkev ne more pozabiti nobenega naroda!

B. C.M.

O, ŠEL BOM

O šel bom na križpotja, šel na ceste,
pod palme, kjer modrost poseđa.
Od Gite slajša, globlja od Aveste
bo pela Tvoja mi beseda.

"Pojdite!" rekel si in jaz odšel sem.
"Učite jih!" A jaz sem skril pod mernik
Tvoj sladki glas. In obsedel sem.
Kričijo kamni vame: Malovernik!

Zdaj šel bom klicat ognjevit kot Janez
in vem: puščava bo ozelenela.
Morda zadel bom v srečo kot je Janez,
na vratu se mi roža bo razcvela...

JOŽE CUKALE D. J., Calcutta.

Kako gre v Belgijskem Kongu?

Razmere

Na političnem polju je velika razgibanost in delavnost tako v upravnem pogledu, kot v krogih raznih političnih komisij, zlasti na vodilnih položajih. Treba je izvesti v podrobnostih in v kratkem času nekaj mescev vladno deklaracijo z dne 13. januarja letos. Ta deklaracija je med belimi izzvala precejšnje nezadovoljstvo, čeprav se jih tiče le posredno. Velja v glavnem domačinom, ki jim napoveduje neodvisnost dežele za leto 1961. Za izvedbo načrta je potrebna priprava na političnem polju, pa tudi ves upravni sistem v deželi bo doživel globoke spremembe. Tukaj je vzrok nezadovoljstva med belimi, ker bodo po novem njih prejemki občutno zmanjšani, občutno pa se bodo povišali prejemki domačinov na istih položajih. Deželo je treba izenačiti po pravilu: za isto delo — ista plača. Mnogi bodo tudi prepustili svoja mesta domačinom, kar je seveda docela naravno, a za prizadete ne ravno prijetno.

Število političnih strank vedno bolj narašča. Gotovo jih je že čez ducat. Rastjejo pa s številom seveda tudi trenja med njimi. Težko bi bilo določiti, kako so domačini sprejeli vladno izjavo in koliko seveda sploh dojemajo njeno daljnosežnost. Kajti v deklaraciji v glavnem gledajo le prostost, ki se jim obeta. Za nekatere je to isto kot anarhija, vsestranska svoboda, malo ali nič dela in mastne plače, nič dajatev, nobenih davkov itd.

Nekatere stranke nočejo nič slišati o vladni deklaraciji in zahtevajo takojšnjo samostojnost. Spodnji Kongo hoče čimprej imeti svojo republiko in že postavlja, seveda za zdaj samo na papirju, svoje zemljepisne meje, s katerimi pa se sosedje prav nič ne strinjajo. Bijejo se zdaj tudi za obliko vladavine: enotni Kongo, demokratska zvezna uprava, kar pa je drugim spet isto kot separatizem. Že za 26. pretekli junij so določili datum proklamacije Svobodne republike Spodnji Kongo, kar je seveda v nasprotju z vladno izjavo, na katero so vsi pristali. Tamkajšnji kolovodje Kasa-Vubu, Kanza in Nzeza, ki so bili ob januarjskih dogodkih priprti in prepeljani v Belgijo ter se zdaj tam prosto krečejo, rovarijo na celi črti. Zahtevajo postajitev pokrajinskih vlad (6) za januarj 1960 in osrednjo narodno vlado za marec mesec prihodnjega leta.

Januarja so poleg gornjih treh aretirali še župana Pinzi in Diomi. Njun povratek na svobodo ni bil tako opazen. Zdaj sta oba spet v službah na prejšnjih mestih. Iz docela koristolovskih razlogov je bil sodni postopek proti vsem tem gospodom sprva nekoliko zaviran, nato pa kratko in malo ukinjen.

Gospodarstvo v Kongu letos dobro kaže, ker je cena bakru na svetovnem trgu poskočila. Merilo ekonomskega stanja v deželi je pač še vedno baker. Vendar igra privatni kapital važno vlogo v gospodarstvu; tega pa sedaj manjka, zato ker manjka zaupanja, kar je spet posledica januarjskih dogodkov in novega političnega položaja. Vendar je pričakovati, da se bo zaupanje kaj kmalu spet obnovilo.

Tukajšnji resni tisk opozarja, da mora vsak politični načrt vsebovati tudi dovolj trden in zdrav gospodarski program. Programi nekaterih političnih strank pa oznanjajo podružavljenje posesti. Treba je najprej zagotoviti varnost imetja, potem se bo povrnilo zaupanje in z njim dotok kapitala.

Vendar je uresničenje velikanskega načrta hidrocentrale na Ingu že v teku. Predvidevajo, da bo tok na razpolago leta 1965.

Januarskih dogodkov je deloma kriva tudi brezposelnost mladih ljudi. Oblast je zato započela različna nova javna dela. Rudniki v Katangi so nanovo odprli nekatera manj rentabilna ležišča. Vendar vse to ni veliko in ne zadosti dejanskim potrebam. Ljudje bi ne smeli tiščati v mesta. Zemlja nudi dovolj hrane za vse, treba jo je le obdelovati. Ljudem pa se hoče denarja in samo denarja...

Šolstvo bo v prihodnjih mesecih v težki krizi. Osebjstva vsako leto več potrebujejo. Zaradi negotovega položaja v deželi so mnogi šolski nastavljenici odpovedali službo in se vrnil v Evropo, prihoda novih učiteljskih moči pa iz istih razlogov ni pričakovati. Tudi Belgija sama potrebuje zdaj mnogo več šolskih moči, ker so tam vpeljali brezplačen pouk do 18. leta starosti. Domačega učiteljstva pa tukaj še ni dovolj in tudi ni na strokovni višini, da bi zmoglo nadomestiti evropske moči in zasesti izpraznjena mesta. Misijonske šole bodo spet prenapolnjene kot vsako leto in misijonski učitelji z delom preobremenjeni.

M. K. C. M.

Beli misijonar v sodobnem afriškem okolju

Misijonski brat Karel Kerševan C.M. nam je iz Belgijskega Konga poslal prevod članka, iz katerega je razvidna miselnost katoliških laikov v pogledu prilagoditve misijonske akcije novim razmeram v Afriki.

Protiklerikalno gibanje, ki se je v zadnjem času pojavilo v Belgijskem Kongu, se bolj in bolj širi. Spoštljivost, ki je bil nekoč misijonar deležen, izginja. To je več kot očito. Zadnje štiri leta trajajoča "šolska vojska" je to pokazala. Del samostojnega javnega mnenja je ob tej priložnosti prešel v misijonarjem nenaklonjeni tabor. Celotni nekateri katoličani sodelujejo s temi nasprotniki, sicer še vedno z nekakšnim pridržkom, a misijonarja že kritizirajo, včasih morda še malo boječe, drugi pa že kar odkrito.

Ob tem dejstvu pa vstaja vprašanje, če ni prav misijonar tisti, ki bi moral biti izven vsake kritike.

Čisto razumljivo, če je Afričan v marsičem nasproten belemu uradniku ali naseljencu ali celo državi, ki njegovo domovino upravlja: spričo tolikih gospodarskih, socialnih in političnih trenj, ki deželo pretresajo, je to povsem umevno, včasih celo upravičeno. A že narava misijonarjevega delovanja, njegovo nesebično in nepretrgano žrtvovanje v korist bližnjemu

bi moralo biti zadosten ščit proti vsem očitkom. Kje se je vzgajal tale afriški izobraženec, ki danes tako strupeno napada misijonarja? Kaj ni bilo prav njemu bolj kot komu dano, da je lahko cenil in občudoval delo po sirotišnicah, bolnišnicah, gobaviščih, občudoval vse tiste, ki so simbol darovanja samega sebe — misijonske redovnice?

Namesto odgovora na ta vprašanja se nekateri zadovolje z rečenico: kaj drugega naj od nehvaležneža pričakujemo kot nehvaležnost? A vendar je vredno, da stvar razmotrino bolj resno in globlje, ker je potrebno, da se pojmi razčistijo in razjasne.

Cenimo in spoštujemo misijonarje in jih istočasno kritiziramo...

Kaj ne morda prav zato, ker prenekateri od nas ne dobe več pri misijonarju vsega, kar naj bi jim danes po njihovem mnenju nudil: odgovor in rešitev v njihovih mnogovrstnih in nujnih težavah, nemiru...?

Kaj smemo katoliški Afričani zahtevati in pričakovati od naših misijonarjev?

1. Vedeti moramo, da je duhovnikova naloga v Cerkvi in v svetu čisto posebna naloga apostola: oznanjati evangelij, biti pričevalec Kristusov, skupaj z redovniki in redovnicami.

Če bi misijonar ne oznanjal božje besede, če bi njegovo življenje in vsakdanja opravila ne bila v skladu z naukom ljubezni in bratstva, ki ga oznanja, tedaj bi mu Afričani ne mogli tega nikoli odpustiti. "Gorje meni, če evangelija ne oznanjam!" pravi apostol. Bolj določno: Ali nimamo pravice zahtevati od misijonarja, da nam nikoli ne daje povoda niti sumnje, da je njegovo delo kako vezano na koristi, ki niso evangeljske, razen na tiste, ki posredno lajšajo in pospešujejo nauk Kristusov?

Spet pa bi pretiravali, če bi hoteli v misijonarju gledati predvsem gospodarstvenike ali politike, kar pa seveda spet ne pomeni, da se mora misijonarjev delokrog omejiti zgolj na zakristijo in na cerkev, na prižnico in spovednico.

2. Od misijonarja pričakujemo, da je pozoren na vse sodobne važne probleme, ki se posredno križajo z verskim in moralnim življenjem: enakost vseh ras, zadostne minimalne plače, beg z dežele v mesta, formacija spodobnih domačih kadrov. Zanima naj se za nastajajoči upravičeni nacionalizem in naravno pravico posesti. To zlasti zdaj, ko je Kongo na pragu zgodovinskega prehoda v narodno in državno samostojnost. Afričan ima pravico pričakovati od misijonarja, da se bo bolj kot kdaj koli prav v tem za nas prevažnem trenutku zavzel za rešitev vseh naših vprašanj. Kajti ko je prišel k nam, da med nami živi in med nami tudi umrje, kaj ni s tem postal nam enak, sin naše zemlje? Zanimati se mora za ta vprašanja kot človek in kot duhovnik. Po božjem hotenju se človek v krščanstvu izpopolnjuje. Krščen človek naše zemlje bo doraščal v solidnega kristjana le, če mu bo kot človeku zajamčeno življenje v gospodarsko napredni Afriki, v režimu popolne politične svobode in prostega razvoja vsakega posameznika. Vendar bo pri reševanju časnih zadev primernejše, da mi laiki nadomestimo misijonarja. To je naša dolžnost, posebno dolžnost nas, katoliških laikov.

3. Glede na posebno misijonarjevo poslanstvo po pravici pričakujemo od misijonarja, da je bolj kot kdo drugi prost vsakršnih predsodkov. Doslej ga nismo zamenjavali z običajnim belcem, marveč ga celo označujemo s posebnim imenom. Prav zato pa nam ni všeč, če ugotovimo, da je kak misijonar poln istih predsodkov kot drugi belci ter se pridružuje njih mnenju. Težave in razočaranja utegnejo včasih Afričana privedi do tega, da pozablja na dobro, ki ga je od misijonarja prejel. Pod tem vidikom naj mlad misijonar danes pozna vse ogromne potrebe današnjega Afričana, ki je postal tako strašansko občutljiv in razdražljiv prav zato, ker stoji pred tolikimi socialnimi, gospodarskimi in političnimi vprašanji.

Do zdaj smo govorili, kaj Afričani pričakujejo od misijonarja. Zdaj pa poglejmo še, kaj je naša odgovornost in naloga. Bolj in bolj je jasno, da Cerkev ne bo postala nikoli afriška brez Afričanov. In če so časi paternalizma za nami, mora prenehati tudi vsaka pasivna kritika: mi sami moramo zasesti odgovorna mesta, vsak na svojem področju. Kar nas afriške laike zadene, moramo nehati igrati pasivno vlogo ubogljivih otrok, brez sleherne podjetnosti, brez pobude. Laik je v Cerkvi Belg. Konga do sedaj samo prejemal, producirali so izključno le duhovniki in redovniki, tako je v podobni povedal kanonik Leclercq. Kar torej zadeva časnost, smo dolžni posvetiti vse naše moči lojalnih in zvestih podanikov in kristjanov službi naših bratov. S pogumno in vztrajno akcijo, z žrtvovanjem samih sebe oplodimo našo kulturo, katere sad naj bodo samostojnost, neodvisnost, prostost in človeka vredna družbena raven našega ljudstva. Ponesti moramo katoliški laiki evangelijski nauk v posvetna področja našega udejstvovanja. To je naša dolžnost. In prav zato imamo pravico pričakovati od misijonarjev nekaj posebno važnega: Kaj ni že čas, da misijonarji pokažejo več zaupanja do elite, ki jo sami vzgajajo in oblikujejo, da le-tej dajo možnost samostojnih podvigov ter kar se dá omejijo svoje posredništvo na tiho, neopazno pomoč, namesto da bi nam vsiljevali svoja navodila in napotke, katerim naj bi se potem mi brez razmišljanja vdajali?

Kdo bi oporekal eliti pravico zahtevati, da se z njo ravna kot z doraslim in zrelim človekom, ki je sposoben pravilno misliti in ravnati? Danes obenem tudi predpostavljamo, da misijonarji prav v teh trenutkih, ko se jim prenekateri tako ostro po robu postavljajo, posvečajo svoje najboljše moči prav formaciji domačih elitnih kadrov. Misijonarji so postavili prve temelje šolstvu med nami: na teh bo slonela jutrišnja stavba afriške družbe.

Če se misijonarji zavzemajo za pravične težnje Afričanov in če se le-ti, najsi že preprosti verniki, redovniki ali duhovniki, zavedajo v polni meri svojih lastnih nalog, vsak v svojem delokrogu, smemo zatrdno upati, da bodo nesoglasja, ki danes kalé medsebojne odnose, prav naglo izginila. Tedaj bodo Afričani hvaležno vzklikali misijonarjem, svojim duhovnim očetom, ki so jih privedli k pravi veri. Misijonarji pa bodo srečni zrlji na svoje duhovne otroke, ki so jim postali bratje, povezani z njimi tesno v vseobsegajoči ljubezni Kristusovi.

MARCEL LIHAU, slušatelj prava
na katoliški univerzi v Louvainu, Belgija

DA BI BILI VSI ENO...!

KRALJESTVO BOŽJE, 18. letnik. (Vzhodni zbornik). Izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Uredila dr. Janez Vodopivec in Stanko Janežič. Opremil Rafko Vodeb. Tiskala Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Rim 1959, 162 strani s 26 ilustracijami.

“Gre za veliko stvar. In mi Slovenci smo k temu poklicani v prvi vrsti. In če mi postanemo most med Vzhodom in Zapadom, potem nas bo po vsej pravici zgodovina zapisala med dobrotnike človeštva.”

Tako se konča eden izmed člankov v zborniku (Bohinčeva Razmišljanja ob Lemanu). Slomšek nam je razločno pokazal to nalogo, pa tudi že sredstva, ki naj se jih pri tem poslužujemo. Naša doba odpira vedno nove možnosti. Nesreče, ki so nas zadele, so po božjem usmiljenju tudi “čas obiskanja”: poglablja se nam spoznanje in trpljenje moremo spremeniti v odrešilniški blagoslov. “Prav zato, ker je tragedija vtkana v zgodovino, more ljubezen goreti z močnejšim plamenom.”¹

Namen “Kraljestva božjega” je ravno ta, da nam osvežuje zavest o dolžnosti dela za zedinjenje, da nas obvešča o njem in bogati znanje o njega problemih. Ob tem naj raste naša pripravljenost in rodi sadove.

Letošnji zbornik je izrazito informativen. Povečini zelo zanimivo in za bralce sicer težko dosegljivo je ilustracijsko gradivo. Skupaj z dragocenimi platnicami daje knjigi posebno ceno.

MOLITVE ZA ZEDINJENJE

Urednika sta nam napravila uslugo tudi s tem, da sta v zborniku objavila šest molitev (v kazalu naj bi stale skupaj; gotovo ni prav, da sploh niso navedene): prelepo molitev za Cerkev iz 4. stoletja (“... daj, da bo ta naša Cerkev živa in čista Cerkev... Prosimo Te za vse ljudi, ude te Cerkve: z vsemi se spravi, vsem prizanesi, vsem odpuščanje grehov nakloni...”); molitev kardinala Newmana za edinost Cerkve (“... Pouči vse ljudi, da je Petrov sedež, sveta rimska Cerkev, pravi temelj, središče in sredstvo edinosti. Odpri njih srca že dolgo pozabljeni resnici, da je sveti oče, rimski papež, Tvoj namestnik in Tvoj predstavnik in da vsak, kdor njega v veri posluša, posluša Tebe.”); molitev katoličanov za zedinjenje vseh kristjanov — ta, ki jo molimo za osemdnevnicu —; molitev h Kristusu za zedinjenje (sestavil jo je prvi rimski katoliški eksarh Leonid Fedorov in jo skupno molijo vsak dan v Papeškem ruskem zavodu v Rimu. Začenja se: “Usmiljeni Gospod Jezus Kristus, naš Odrešenik, ozri se na molitev in vdihe svojih grešnih in nevednih služabnikov, ki v pokornosti padajo predte, in nas zedini v eni, sveti, vesoljni in apostolski Cerkvi.”); rusko molitev k Materi

¹ Herbert Butterfield (profesor na univerzi v Cambridgeu), Krščanstvo in zgodovina.

božji za edinost ("Na vzhodu in zapadu slavljenja Mati krščanskega ljudstva, podari nam umiritev razdorov sredi Tvojih otrok!..") in molitev katoličanov za zedinjenje vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo. Na strani 24 najdeš tudi namene molitvene osmine za zedinjenje.

GORA ATOS

Med članki prevladujejo zgodovinsko informativni. **Angel Kosmač** je slovenskemu bralcu približal **Atos ali Sveto goro v Grčiji**. Še nedavno je bilo menihov na tem goratem polotoku čez 20.000, v dobah razcveta celo do 40.000. Danes jih ni niti 2000, pa še med temi prevladujejo starčki in bolniki. Ni dotoka —veliko po krivdi grške vlade—, tako da se je bati, da bo Sveta gora čez nekaj desetletij le še velikanski muzej in turistična zanimivost.

Puščavniki so tod živeli vsaj že v dobi sv. Cirila in Metoda; prve samostanske skupnosti ("lavre") pa segajo v 10. stoletje. Tedaj je sveti Atanazij Atoški uredil skupno ("cenobitsko") življenje in sestavil na podlagi pravilnika sv. Bazilija Velikega prvi "tipikon" (liturgična in meniška pravila). L. 963 je začel graditi samostan, ki še danes nosi njegovo ime. Še v istem stoletju so nastali samostani Natoped, Dohiar, Filotej, Heropotam. V naslednjih stoletjih se je njih število večalo.

K tem grškim samostanom so se zgodaj začeli družiti drugi, tako še v 10. stoletju georgijski Iviron. V njem je sloveča "Iverska ikona" Bogorodice. Prav tedaj so Bolgari zgradili svoj samostan Zograf, znova postavljen v 13. stoletju. V njem so našli enega najvažnejših starocerkvenih glagolskih spomenikov iz 11. stoletja. — Srbski vladar Štefan Nemanja je v 12. stol. na Atosu postavil svojo "zadužbino" — samostan Hilandar (ime pride po starem izročilu odtod, ker so baje na tistem kraju ikonoklasti poklali 1000 menihov, gorečih zagovornikov češčenja svetih podob). Kot preprost menih s samostanskim imenom Simeon je tu prebil svoja zadnja leta. Njegove telesne ostanke je odtod prenesel v Srbijo sin Sava — prvi srbski škof. Samostan so srbski kralji večkrat obnavljali. L. 1720 je zgorel. Sedanji Hilandar ima 200 celic, menihov pa le ok. 20.

V 12. stoletju so tudi Rusi postavili na Atosu prvi samostan (Rusikon). V 18. stol. so ob morju zgradili večji samostan sv. Pantelejmona, v naslednjem stoletju pa še nekaj "skitskih" samostanov, kjer se družijo strogo asketsko življenje s poljedelskim delom. Danes sta ostala še dva: skitski samostan sv. Andreja in skit preroka Elizeja.

Samostani so bili samostojni; vsak je imel lasten pravilnik in predstojnika (higumena). Vendar so se glavni samostani povezali v zvezo. Higumeni so izbrali vrhovnega poglavarja (proto). Danes je 20 neodvisnih samostanov. Povezani so po "svetem sinodu" — vrhovnem svetu. Stalno pa posluje "izvršni odbor" štirih.

V 13. stoletju se začenja doba napadov (Arabci, morski roparji). Potrebno je bilo zavarovati samostane z obzidjem in obrambnimi stolpi. Tudi križarji so baje vdirali na Atos. Za 4. križarske vojne so menihi poslali pritožbo papežu Inocencu III.

Po turški zmagi na Kosovem polju je tudi Atos prišel pod turško oblast. Priznati pa je treba, da so Turki spoštovali njegovo samoupravo in ga ščitili; menihi so morali samo plačevati davek. Nad 500 letna doba turške oblasti je tako postala prava zlata doba za samostansko življenje na Sveti gori. Cvelo je znanstveno delo, odprli so cerkveno akademijo, notranje življenje

se je na sploh poglobilo. Seveda ni bilo brez nevarnosti in zastojev (n. pr. struja hezikastov; blagostanje s skušnjavami proti obljudi ubožstva in disciplini).

Po balkanski vojni je Atos prešel pod grško oblast. Na žalost Grki samouprave —navzlic pogodbi— ne spoštujejo. Že 40 let je meja zaprta slovanskim menihom; danes jih več ne bo niti 150.

Tisočletno delo menihov je nagrnilo tudi velike kulturne stvaritve. Knjižnice vsebujejo pomembne rokopise in knjige, pa so še skoraj neraziskane. Veliko cenijo freske in druge oblike slikarstva po cerkvah in obednicah. Zastopano je bizantinsko in poznobizantinsko kiparstvo. Svoje poteze nosi atoška arhitektura. Vse samostane veže enotnost strukture. Središče obzidanega samostanskega prostora je glavna cerkev vzhodne oblike, ob njej stoji manjša okrogla zgradba, podobna starim krstilnicam. Okrog samostanskega poslopja so manjše zgradbe: delavnice, delavska bivališča itd. in več manjših cerkva.

Glavno opravilo menihov je liturgična molitev s petjem. Osrednje bogoslužje je nočno opravilo (najmanj 4 ure). Za duhovno branje pride na vrsto tudi kak katoliški avtor. "Starci" so ostalim duhovni voditelji. Zakramente prejemajo bolj redko: sv. obhajilo enkrat na mesec in na večje praznike.

Glede zedinjenja so med atoškimi menihi različni nazori. Nekateri na taka vprašanja niti ne mislijo; popolnoma so prevzeti z mistično liturgijo in to jim zadošča. Drugi so prepojeni s starimi ugovori in predsodki proti katoliški Cerkvi; posebno jih moti "unija": boje se, da Cerkev namerava z vzhodnim bogoslužjem pritegniti pravoslavce. Je pa tudi precej menihov, ki zedinjenje močno želijo in stalno molijo zanj.

"Ni dvoma, da doživlja danes pravoslavje svojo veliko krizo kakor morada še nikoli prej v zgodovini. Na tej strani kakor tudi onkraj železne zavese tudi pravoslavna Cerkev svoj križev pot. Vendar se zdi, da se tudi tej Kalvariji bliža nedelja vstajenja. Več znakov govori za to. In ni zadnji med njimi ta, da je povsod čutiti željo po obnovi meniškega življenja. Temu obnovitvenemu delu na krščanskem Vzhodu bo mogel dati svoj delež tudi Atos, kjer je nekoč tekla zibel vzhodnega meništva." (91).

S temi optimističnimi mislimi se članek zaključuje.

VZHODNO MENIŠTVO

Vsebinsko povezana s tem spisom je Ivana Žužka D.J. črtica o **Vzhodnem meništvu**. "Meništvo je ena izmed najtesnejših vezi, ki nas še vežejo z ločenimi brati. To je steber, na katerega se je treba trdno opreti pri delu za zedinjenje vseh kristjanov."

Že od početkov krščanstva je najti ljudi, ki so težili po popolnosti s spolnjevanjem evangeljskih svetov. V 4. stoletju so se pod vodstvom sv. Antona Puščavnika uredile prve meniške skupine v Egiptu. L. 340. je sv. Pahomij Veliki napisal svojo meniško ustavo in ta se je razširila po vzhodu in zapadu. Še bolj vplivna so postala pravila sv. Bazilija Velikega. Menihi so živeli v celicah, največ po trije skupaj. Več celic je tvorilo "lavro". Menihi so molili in se ukvarjali s poljedelstvom ali obrtjo. Službo božjo pa so jim opravljali svetni duhovniki, šele pozneje so se tudi iz menihov posvečevali duhovniki.

Kljub zgornjim pojavom mlačnosti, izrodkov in nereda je vzhodno redovništvo v celoti ohranilo moč. To se je pokazalo zlasti v dobi, ko so ikono-

klasti preganjali češčenje ikon. A to preganjanje "je samó pomagalo k zatonu preganjalske dinastije in k zmagi čistilcev svetih podob ter predvsem po temeljiti reformi sv. Teodora Studita tudi k novi pomladi redovništva na Vzhodu." (71).

Lanskega aprila je bil v Rimu kongres o vzhodnem meništvu, ki so se ga udeležili strokovnjaki z vsega sveta in so ga večkrat obiskali kardinali in druge visoke osebnosti. 11. aprila je udeležence sprejel sv. oče Janez XXIII. in jim govoril o pomenu vzhodnega redovništva. Kot se je do danes modrim reformatorjem v raznih dobah posrečilo obnoviti v meništvu prvobitno silo, tako bo tudi danes. "Vaša dela in molitve bodo pripomogle k obnovi..."

PAPEŠKI GRŠKI ZAVOD V RIMU

Angel Kosmač je prispeval črtico o Papeškem grškem zavodu v Rimu. Grški naseljenci so bili v Italiji močni že v starem veku. Za Justinijana so Bizantinci spet osvojili južno Italijo in ostali tam, dokler jih niso premagali Normani izročili Sicilijo Sv. Stolici. Tedaj se je pričela načrtna latinizacija. A grški vpliv ni pojenjal. Tako ni čudno, da štejemo 8 papežev grškega rodu. Po padcu Carigrada so se grški begunci naseljevali po vsej Italiji, pozneje je nastala tudi grška skupnost v Trstu.

Grška kultura je na zapadu doživela svoj prerod, medtem ko je ljudstvo, zavedeno v razkol, trpelo pod Turki. Tedaj je papež Gregorij XIII. izdal bulo o ustanovitvi grškega zavoda v Rimu (1576). Poleg zavoda so zgradili cerkev sv. Atanazija, na žalost kar v slogu tedanjih latinskih cerkva, dasi je namenjena le vzhodnemu bogoslužju.

Tudi v vzgojnem delu je ovirala uspehe premajhna prilagoditev vzhodnemu izročilu gojencev. Nekaj časa je za zavod finančno skrbela Avstrija, potem je nekaj let sploh prenehal z delovanjem. L. 1845 so ga spet odprli z imenom Grško-ukrajinski zavod; večina gojencev so bili Ukrajinci, pozneje tudi Bolgari. "Tako bi lahko veljal Grški zavod tudi za prvi slovanski zavod v Rimu."

Ko je l. 1897 Leon XIII. ustanovil za ukrajinsko unijatsko Cerkev svoj zavod, so se ukrajinski bogoslovci preselili tja. Grški zavod se je vrnil k svoji nalogi: vzgoji grških katoliških duhovnikov. Vodstvo so prevzeli benediktinci; papež je predpisal, da mora biti vzgoja v vzhodnem duhu in je dal menihom dovoljenje, da opravljajo bogoslužje po vzhodnem obredu. Od Benedikta XV. upravlja zavod belgijska benediktinska provinca (samostan Chevetogne).

V zavodu je danes 43 gojencev, od teh polovica Grkov.

Kljub vsem težavam veruje Cerkev v zedinjenje z Vzhodom. V tem sklopu opravlja papeški grški zavod v Rimu "veliko poslanstvo: pripravljati pot zedinjenja grškemu narodu, ki je v preteklosti dal Cerkvi že toliko velikih mož, cerkvenih očetov in svetnikov." (45).

CERKEV SV. KLEMENA

Na dveh straneh in pol nam **Rafko Vodeb** predstavi Cerkev sv. Klemena v Rimu. Klemen je kot četrti papež umrl mučeniške smrti ok. l. 100. Sv. brata Ciril in Metod sta njegove ostanke prinesla v Rim in tedanji papež Hadrijan II. jih je dal prenesti v Klemenovo cerkev. Ta je nastala v 4. stoletju: po milanskem ediktu (313), ki je dal Cerkvi svobodo, so podrli palačo plemenitih Flavijcev, ki naj bi jim pripadal sv. Klemen, in na njenih temeljih

postavili baziliko (prva ali "spodnja" bazilika). Bila je štirioglata; šele v 6. stol. so ji prizidali apsidno na temeljih nekdanjega templja boga Mitra. V Klemenovi baziliki se je vršil cerkveni zbor l. 417, l. 1099 pa konklave, v katerem so izvolili papeža Pashala II. Ohranjeni so še stebri, del talnega mozaika in ostanki fresk iz 8. in 11. stol. Domnevajo, da je pod eno teh bil grob sv. Cirila. Ko so — najbrž po požaru — staro baziliko zasuli in nad njo zgradili novo, posvečeno l. 1128, so ostanke sv. Cirila prenesli vanjo. Ob Napoleonovem vdoru v Rim so jih skrili in od tedaj nihče ne ve, kje so. V sedanjo baziliko so iz prejšnje prenesli oltar, kor in oba ambona, kardinalski sedež in dele glavnega mozaika. "ki je med najlepšimi, kar jih poznamo iz srednjega veka." Na severni strani je stala kapelica sv. Cirila, pod katere oltariem so bili shranjeni njegovi ostanki. A l. 1715 so jo predelali in posvetili sv. Dominiku. Po želji Leona XIII. so l. 1866 tam blizu zgradili kapelico na čast sv. Cirila in Metoda, "ki je z umetniške strani žal ponesrečeno delo brez duše." Pisec konča z željo, da bi Klemenovo cerkev dobili v oskrbo Slovani in jo mogli urediti.

"...NO JAKO RAZBOJNIK ISPOVEDAJU TJA"

Lepa predstavitev in razlaga dela vzhodnega bogoslužja na veliki četrtki je Nika Žužka D. J. članek "...no jako razbojnik ispovedaju tja". Resnično: "Vzhodno bogoslužje je s svojim umetniško-psihološkim podajanjem krščanske duhovnosti in v jeziku, ki ga verniki razumejo, učinkovita šola mistike in askeze. Tu nikdo ne predava o načelih duhovnega življenja... pač pa tu verniki duhovno življenje... neposredno živé, seveda s pomočjo milosti božje, ki deluje v srcih."

Na veliki četrtki uči vzhodna liturgija, da sta na svetu razen Matere božje samo dve vrsti ljudi: razbojniki in Judeži. Če se ne priznaš za razbojnika, če si prepričan o svoji poštenosti, če sebi in Bogu tajiš svojo grešnost, potem izrabljaš kot Judež znak ljubezni za izdajstvo, pozabljaš Kristusove besede: "Brez mené ne morete nič storiti", ravnaš, kot da bi Kristusa ne potreboval. Potem tudi ne moreš verovati v neizmernost njegove ljubezni. "Kdor sodi Kristusa po svoji ozkosrčnosti, mu ga ni težko izdati. Še lažje je po spoznanju svoje krivde obupati."

Bogoslužje podira v nas zadnje ostanke prikrievanja in napuha, ko postavi primerjavo: kdo trpi na križu in kdo si ti, ki si ga z grehi nanj pribil? Razvidno je, da je nebržnost ali nasmešek nad Križanim nekaj zločinskega. Kdo ni tega nikdar zagrešil? Nespametno je tajiti svojo grešnost, saj teče rešnja kri prav zato, da jo izmije. "Prepustimo kakor razbojnik svojo gnilobo Kristusu! On jo pozna bolj kot mi, a sami ponavljajmo: "Pomjani mja, Gospodi, vo carstvii Tvojem." Z vso dušo se pridružimo zboru: "Gospod, ki si sprejel razbojnika, čigar roke so bile umazane od krvi, prištej v svoji ljubezni k njemu še nas! Le besedico je izrekel in pridobil veliko milost; v trenutku je bil rešen ter prvi vstopil skozi rajska vrata..." Razbojnik nam je pokazal rešno pot skrajne krščanske ponižnosti.

Obred velikega četrtka je globoko preobrazil rusko duhovnost, odseva v njihovem narodnem značaju, v ljudski in umetni literaturi.

SOVJETSKA DRUŽINSKA POLITIKA

Na sociološko področje sega Silvina Eiletza D.J. članek Sovjetska družinska politika in njene posledice. V tej politiki se kažejo tri razdobja.

V prvem (1917-1936) so skušali razkrojiti rusko družino. Družinski zakonik jo je postavil pod nadzorstvo partije. Za poroko je zadoščal vpis pri državnem družinskem uradu, za ločitev izpis moža ali žene. Splav se je tako razširil, da je l. 1920 določil dekret nekatere pogoje.

V vzgoji so hoteli otroke "osvoboditi" družinskega vpliva. Družino naj bi zamenjala šola, otroci pa naj bi prevzgojili starše.

Novi družinski zakonik l. 1926. je še bolj prepustil zakon in družino samovolji posameznikov.

Vzporedno z rušenjem družine je šel boj proti veri. Dosegli so, da se je velik del mladine iztrgal iz družin, niso jih pa pridobili za komunizem. Raslo je mladostno zločinstvo. Politika se je začela obračati. Spisi velikega pedagoga Makarenka so poudarjali važnost avtoritete staršev in govorili o njih vzgojnih dolžnostih. Oblasti so šle za njim, organizirale so roditeljske sestanke in pozivale učitelje k sodelovanju s starši.

V drugem obdobju (1936-1944) skušajo popraviti zmote prejšnje dobe in njih posledice. 1936 prepovedo splav. Družine nimajo več za konservativen element, marveč za jedro sovjetske države. Razporoke dovolijo le, če z njo soglašata oba zakonca. Režim se polagoma vrača k tradicionalni obliki družine, temelječi na naravnem pravu in pozitivnem cerkvenem pravu.

V tretjem obdobju (od l. 1944) prizna ta povratek tudi nova družinska zakonodaja. Uradni vpis pri poroki je odslej obvezen. Razporoka je podvržena sodbi oblasti. Povzdiguje se materinstvo in pospešuje rodnja otrok. Vzgojo prepuščajo staršem. Njihov vpliv omejujejo slabe razmere; z vstopom otrok v šolo se seveda zelo zmanjša.

Sodba o tej zadnji zakonodaji je tale: "Sovjetska družinska zakonodaja je dala družini zunanjo stabilnost, ni ji pa dala notranje. Tragedija te notranje krhkosti se javlja v medsebojnem nesporazumevanju mnogih zakonskih dvojic, ali pa, kar je še huje in posledica prvega, v privatni, nelegalni ločitvi, kateri po navadi sledi priležništvo."

"Kljub vsem popravkom sovjetske zakonodaje, kljub povratku, vsaj delnemu, k naravnemu zakonu, reži v sovjetski družini še vedno velika vrzel: nadomestka Cerkev do danes še niso našli."

TAJNA PASTERNAKOVE PRILJUBLJENOSTI

V ruski svet sega tudi članek **Tajna Pasternakove priljubljenosti** (Ni-ko Žužek, D. J.). Pisec najde vzroke le-te v pesniški moči Pasternakove poezije in proze, v njegovi prepojenosti z ruskim narodnim čutenjem, predvsem pa v razkrivanju življenjske resnice. "Resnica je osvobodila Pasternaka od omejenosti tako zvane socialistične resničnosti." V romanu **Dr. Živago** je zapisal: "A kaj je zgodovina? To je prvobitno načelo stremljenja stoletij; razkriti polagoma tajno smrti ter v bodočnosti premagati smrt samo..." Naloga pa so človeku nakazane v evangeliju; med njimi je prvo ljubezen do bližnjega. Za uveljavljanje pravega načina življenja pa so potrebni nekateri pogoji: osebna svoboda in pojmovanje življenja kot darovanje samega sebe.

Pasternakova vera sicer še nima točno opredeljene dogmatične vsebine, upati pa je, da bo našel pot od Kristusa - najpopolnejšega človeka do Kristusa - sinu živega Boga. Skrivnost Pasternakove priljubljenosti je predvsem v tem, da je v Rusiji mnogo ljudi, ki čutijo tako kot on.

Iz pravoslavnega sveta nas vodi članek **Mohamedansko vprašanje** svét-nika **A. Merkuna**. Vzbuditi hoče zanimanje zanj in pokazati, kako je mogoče delati za zблиžanje med muslimani in kristjani.

Skupno se lahko bojujemo proti brezboštvo — z molitvijo; obenem mólmo tudi za to, da bi mohamedanci spoznali resnico in se je oklenili.

Na kulturnem področju je mnogo priložnosti za medsebojno spoznavanje in sodelovanje.

Možnosti za dobra dela med mohamedanci je veliko in jih ne bo zmanjkalo.

Najučinkovitejše sredstvo za zблиžanje pa je priprošnja Mariji, ki jo tudi muslimani časte.

DELO ZA ZEDINJENJE

Druga skupina prispevkov govori o delu za zedinjenje. Sem je šteti članke **Ob jubileju molitvene osmine za zedinjenje** (A. K.): lani je preteklo 50 let, kar je takratni episkopalni pastor Pavel Wattson s svojo družbo redovnikov in redovnic (v duhu sv. Frančiška) opravil osemdnevnicó za zedinjenje. — **Mednarodna zveza za zedinjenje "Unitas"** (J. V.): ob koncu zadnje vojne se je v Rimu osnovala mednarodna družba za zedinjenje vseh kristjanov. Pij XII. jo je 18. junija 1945 potrdil in priporočil, ob desetletnici pa pozdravil in blagoslovil. Člani in odseki se z molitvijo, študijem in drugo dejavnostjo trudijo za cilj zveze. — **Razmišljanja ob Lemanu** (Branko Bohinc) se sprašuje o pomenu dela duhovnikov vzhodnega obreda. Med drugim so sprejeli žrtev, da najbrž nikoli ne bodo videli uspehov. "Unija se ne ustvarja na mah, kakor z atomsko bombo. Unija raste iz potrpežljive ljubezni in nenehne žrtve." Zato mora biti tisti, ki se ji posveti, idealen realist.

PIJ XII. IN JANEZ XXIII. O ZEDINJENJU

Z vidika dela za zedinjenje sta predstavljena zadnja dva papeža: **Od Pija XII. do Janeza XXIII.** (Njuna skrb in delo za krščanski Vzhod) (Dr. **Janez Vodopivec**). Skrb za zedinjenje je ena pglavitnih nalog Kristusovega namestnika ("da bi bili vsi eno..."). Tu so zbrani najvažnejši odlomki iz ogromne zakladnice naukov pokojnega sv. očeta. Ob koncu 2. svetovne vojne je n. pr. izdal okrožnico "Orientales omnes Ecclesiae" v spomin 350-letnice zedinjenja ukrajinske Cerkve z Rimom. Potrja načelo, da vzhodne Cerkve z zedinjenjem ne bodo nič utrpelc v svojem posebnem izročilu, navadah, pravicah, obredih. Na sv. Cirila in Metoda I. 1952 je naslovil "preljubim narod Rusije" apostolsko pismo; napisal ga je "tako neposredno in tako iskreno kot še noben papež pred njim. "Prav s tem pismom je posvetil Rusijo brezmadežnemu Srcu Marijinemu. L. 1956 —ob tisočletnici krsta ruske kne-ginjé sv. Olge— je naslovil na škofo bizantinskega obreda pismo, vabeč jih v očetni dom.

Za Pijem XII. je to skrb in ljubezen prevzel Janez XXIII. Že v prvem govoru na dan izvolitve se je z ganljivimi besedami spomnil ločenih bratov. Tudi v božičnem nagovoru I. 1958 jih je vključil v poziv k edinosti.

Prav tako je zedinjenje ena največjih želja in področje goreče dejavnosti lanskemu zlatomašniku p. Prešernu. O tem je napisal droben članek sj (P. Anton Prešeren D. J. - zlatomašnik).

Ruska slikarica Rima Brajlovski piše o svojem delu in o delu pokojnega moža, slovitega slikarja, zbiralca in restavradorja Leonida Mihajloviča Brajlovskega (Ruska slikarica pripoveduje. Prevod S. Janežiča).

R A Z N O

Ostala vsebina so poročila o dogodkih, ljudeh, krajih, ki so v zvezi z vzhodnim vprašanjem. Obširen potopis **Križem po Grčiji** je prispeval **Stanko Janežič**; o **Stoletnici Lurda** piše **J. Vodopivec**; o **Shodu rusikovcev v Bruslju** poroča sj; po članku **Katarina Hunter Blair** je dr. M. Turnšek priredil prispevek **Neznani Bog v Moskvi**. Kup drobnih novic **Od vzhoda do zahoda** je zbranih na zadnjih 13 straneh.

Dr. **Janez Vodopivec** povzema vsebino dveh knjig in jih kratko označi. To sta **Cerkev Bogočloveka jezuita Stanislava Tyškeviča** (v ruščini, 1958) in **Vasilij Rozanov in njegovi verski nazori našega rojaka Pavla Leskovca D.J.**, profesorja na Papeškem vzhodnem inštitutu v Rimu (v italijanščini, 1958).

* * *

V to vsebino so vtakane tri pesmi: **Prošnja (Binkošti) Branka Bohinca**, sonet ("...Potrebni smo poguma prvih časov, globokega spoznanja in želja | po mučeništvu bolj kot vseh okrasov, | ki z njimi hrame svoje lepotimo."); **Molitev Ljubke Šorli**: klic "vernih za edinost med Cerkvami", naslovljen božji Porodnici; **Ciril-Metodovi kresovi Milke Hartman** ("...Kresovi, gorite k Cirilu, Metodu, | oznanjajte ljudstvu teptanemu dni, | ko bratom razklanim na jugu in vzhodu | luč vere, ljubezni in bratstva vzplamti!")

* * *

Ta povzetek vsebine pokaže pomen tudi letošnjega zbornika. Smemo se nadejati, da bo **Kraljestvo božje** imelo vedno več bralcev in da bo v teh vedno pravilnejša predstava o vzhodnem vprašanju.

Nedvomno ima uredništvo dolgoročen načrt o tem, kako v določenem času obdelati vse obširno področje in njega komplicirane probleme; kako poglobljati pogled vanje.

Zdi se prav, da bi v vsakem zborniku izšla vsaj ena samostojnejša razprava izpod slovenskega peresa — saj vrste delavcev se množe. Prav bi tudi bilo, da bi nas zborniki seznanjali z glavnimi tujimi zastopniki študija in dela, tako da bi vsaka knjiga prinesla po en prispevek takega znanstvenika ali izvleček iz daljšega dela.

Obveščanje o delu za zedinjenje, o dogodkih, osebah, spisih itd. bi se morda dalo porazdeliti še med revije (Kat. misijoni, Duhovno življenje itd.) in časnike, da bi tako imeli te stvari vedno pred seboj in da bi bili bolj na tekočem.

Predvsem pa naj bi **Kraljestvo božje** redno izhajalo vsako leto, tako kot je v svoji rimski dobi pred tremi leti začelo!

ALOJZIJ GERŽINIČ, Buenos Aires

po misijonskem svetu

AFRIKA IN AZIJA V ŠTEVILKAH

Od 1920 do 1955, se pravi v 35 letih je afriško prebivalstvo poraslo od 140 milijonov na 223 milijonov duš. To pomeni za celih 58%. V istem razdobju so katoličani porasli za 830%: od 1.929.000 na 17.740.000. Tu so vštete samo pokrajine, ki jih upravlja Propaganda.

Enako je v istih letih Južna Azija —ine, ki obseže države Afganistan, Butan, Cejlon, Maldivijsko otočje, Indija (vključno portugalska Indija), Nepal in Pakistan— dosegla porast v prebivalstvu za 52%: od 326 milijonov duš leta 1920 so našli leta 1955 v teh deželah kar 499 milijonov. Katoličani pa so od 2.350.000 porasli na 5.240.000 duš, porast, ki predstavlja 112%.

BENEDIKTINCI IN KMETIJSTVO

V zadnjih letih se je na tisoče Afričanov iz notranjosti dežele odselilo v mesta in v industrijska središča ob obali v Tanganjiki. Ta beg z dežele predstavlja resno nevarnost za afriško družino in hkrati za versko življenje v Afriki.

Da bi temu odpomogli, so benediktinci v Ndandi (Tanganjika) odprli pred 7 leti posebno šolo za kmetijstvo. Redovniki upajo, da bodo počasi dvignili življenjsko raven domačih kolonov, ko jih uče boljšega in donosnejšega obdelovanja zemlje in uspešnejše živinoreje.

Šola je resnično doživela velik uspeh. Posebna kmetijska razstava, ki so jo pripravili v lanskem septembru, je dokazala prelepe sadove in vzbudila veliko presenečenje. Mnogi časopisi so iskreno hvallili prizadevanje misijonskih redovnikov in ga stavili vsem drugim za zgled.

Benediktinci sv. Otilije, ki jim je ta misijon zaupan, se še posebej trudijo z vzgojo mladine: hočejo jim pomagati in koristiti, da bi jih tako zadržali v deželi in s tem ohranili tudi njihovo krščansko

življenje. Veliko imajo stikov tudi z bivšimi gojenci svoje kmetijske šole. Zanje vsaka tri leta pripravijo posebne shode, ki so združeni s tečaji o novih dognanjih na področju kmetijstva in živinoreje. In stari gojenci se skoraj enodušno odzovejo povabilu svojih duhovnih očetov in dobrotnikov. Ti shodi pa služijo tudi za poglobitev njihovega duhovnega življenja in okrepitev krščanske stonovitnosti v poganskem okolju.

ZAGON KATOLIŠTVA V KAMERUNU

Katolištvo v Kamerunu je med najbolj živimi in agilnimi v Afriki, kot dokazuje življenje med kristjani po mestih, mladinska gibanja med katoliško mladino, dobrodelfne ustanove, pa duhovno in liturgično življenje.

Krožek "Nova et Vetera" (Novo in staro) je 21. februarja letos v mestu Yaoundé pripravil konferenco o temi "Pomen in vsebina državne ustave".

Nekaj dni prej se je v kolegiju Vogt tudi v Yaoundé vpisalo 10 novih članov v Mladino krščanskih študentov. Medtem pa je Krščanska delavska mladina v Duala objavila letni načrt za kulturno delo svojih mladih članov. Ta načrt predvideva, da bodo letos pretresali drugo za drugim vsa važna sodobna vprašanja, ki zanimajo mlade ljudi: kmetijstvo, podjetje, delavska zakonodaja, sindikalizem, družina, zdravstvo in razvedrilo.

Katoliška Pomoč v Yaoundé, ki se je ustanovila šele pred nekaj meseci, je že poslala pomoč v denarju in oblekah žrtvam požara, ki je uničil čez 2000 koč v Ngaunderé.

V začetku februarja je dualski škof, msgr. Mongo slovesno blagoslovil spomenik Devici Miru na misijonski postaji Sv. Andreja, na pol poti iz Yaoundé v Duala, prav na križišču obeh cest, ki

segata preko bassovske dežele, toliko časa prizorišče krvavih spopadov.

Bogoslovci iz Otelá že nekaj mesecev sem zlagajo v domačem jeziku in v domačih melodijah ob spremljavi tam-tam bobnov novo zbirko verskih pesmi in himen, ki so jih v zadnjem času začeli izdajati tudi že na fonografskem traku in na ploščah. Ta glasbena zbirka je v evropskem muzikalnem svetu, posebej med poznavalci cerkvene glasbe vzbudila veliko zanimanje.

OBLJUBE...

Za takrat, ko bo proizvodnja dosegla svoj najpolnejši razvoj, obljublja kitajska komunistična partija članom rdečih občin pa tudi vodstvu partije same, da bo določila krepek znesek v proračunu za gradnjo prostornih, prijetnih in z res najmodernejšimi pridobitvami opremljenih stanovanj, ki naj služijo zakoncem in njih družinam. Pa da bo zgradila otroške vrtnice, da tako osvobodi ženo hišnih del in otroku od najnežnejših dni naprej nudi pravo komunistično vzgojo, ki pa v ničemer ne bo škodila otrokovi ljubezni do matere... Da bo docela razbremenila ženo vsakršnega neženskega dela, naj že v tovarnah, naj v družbenem življenju sploh, pa da bo zato pospeševala svobodno zakonsko zvezo v enoženstvu... kjer bosta zakonca drug drugega docela enaka.

Kitajska komunistična stranka vse to obljublja, ker jo dolže, da podira vse najosnovnejše zveze med možem in ženo z ustanavljanjem Ljudskih občin, ter jih tako sili, da živijo pod skupno streho, ustvarja s tem skupno lastnino in povzroča ločitev otroka od matere s svojo vzgojo.

Hkrati pa komunisti zagotavljajo članom teh občin in svojim rdečim voditeljem, da jim zemljiška posest ne bo odvzeta, niti ne pridelki, ne biciklji, ure, pohištvo, postelja, obleka in najnujnejše življenjske potrebščine. V skupno last bodo prišla le zemljišča in posestva, tovarne in stroji, ki so v preteklosti služili izkoriščanju kmeta in delavca.

Te obljube pa razglašajo partija v svet zato, ker jo dolže, da hoče sploh vse razlastiti. Prav zavoljo teh dolžitev pa so se ljudje od začetka ustanavljanja Ljudskih občin v trumah prizadevali, da skoraj prodajo obleke, postelje, radijske aparate, kolesa itd. Celo strankini voditelji, "ki jih vodi in podžiga osebna sebičnost, kar so pač podedovali po kapitalistični družbi", so svoje prihranke potegnili iz bank.

Da bi komunisti zavrlji preplah, ki se pojavlja bolj in bolj celo med njimi samimi, roti stranka ljudi, naj ne izgubljajo zaupanja in vere in naj ne nasedajo natolcevanju in krilatitvam, ki jih širijo "nemoralni in zlobni elementi reakcije". Ven in ven ponavlja stranka svoje obljube in na vse štiri vetrove razglašajo že toli obrabljeno geslo: "Po treh letih trdega boja — tisoč let sreče in napredka!" v komunistični presrečni, novi družbi...

NEVARNOST KOMUNISTIČNE DOBROSRCNOSTI

Togo je dežela, kjer je šolstvo v vsej Zapadni Afriki najbolj razvito, če upoštevamo tamkajšnje razmere. Ker pa v deželi še ni razvite industrije, se mladina, ko dokonča svoje študije, znajde v veliki zadregi — kje naj dobi zaposlitev. Najmanj zaposlitev, kot bi si jo današnji, že izobraženi afriški mladenič želeli. Tisti, ki dokončajo gimnazijo, bi radi v Evropo nadaljevat študij na kaki svetovni univerzi. Prav takšnim pa komunistične države z vso znano "širokogrudnostjo" naklanjajo štipendije za študij in potovanja in to preko organizacije ZDN. Togo na lastne stroške do danes še ni poslal nobenega svojih študentov na univerze v Belgrad, Prago, Varšavo ali Moskvo. Vsi študentje iz Toga, ki na tamkajšnjih univerzah študirajo, so prejeli posebno štipendijo od ZDN, ki so jo podarile satelitske države Kremlja. To je žalostna resnica. Ni znano število akademikov, ki so iz zapadne Afrike odšli s pomočjo štipendij v omenjene države. So pa med seboj dobro organizirani.

Prvi afriški domači duhovnik na Slonokoščeni obali, rev. Kouassi je letos slavil petindvajsetletnico mašništva. Za to priložnost so mu njegovi črni rojaki pripravili veliko slavnost. Na sliki vidimo sloviti pevski zbor Sv. Mihaela v mimohodu, ko s petjem in plesi slavi svojega dušnega pastirja. Vsaka skupina tega zbora nosi prapor, na katerem je nadangelova podoba. — Po posvečenju je moral rev. Kouassi čakati trinajst let, da je doživel presrečni dan, ko je bil v mašnika posvečen drugi njegov rojak. Danes pa ima ta afriška dežela že 27 duhovnikov domačinov, v prostornem bogoslovju v Uidahu pa se pripravlja veliko bodočih duhovnikov.

ni in si vneto dopisujejo s svojimi sošolci, ki študirajo v Lomé. Če jim domača vlada odkloni štipendijo, njihovih prijatelji v Belgradu in Pragi brž poskrbe, da zadovolje njihovim željam. Niti zrelotni izpit ni potreben, da ti rdeči dobrotniki poskrbe štipendijo. Zadostuje že kar navadni ljudskošolski študij.

LEVIČAR HVALI MISIJONARJE

Kakih trideset milj južno od cejlonske prestolnice, v mestu Maggona imajo Marijini oblati mogočno ustanovo, ki je poznana po vsem otoku Cejlonu: obseže sirotišnico, industrijsko šolo in pobiljševalnico. V cejlonskem parlamentu so "narodni očetje" pred nedavnim razpravljali o vprašanju prevzgoje m'adih zlikovcev. Neki social-komunistični poslanec je z govorniškega odra ostro obsodil policijski postopek z mladimi zlikovci. Potem pa je dodal: "Pobiljševalnica v Maggona je v upravi katoliških duhovnikov, ki v nji opravljajo vsega občudovanja in priznanja vredno delo. Prav nič nam niso potrebne nove postave. Vzgojimo rajši po vzgledu iz Marggone prave vzgojitelje za prevzgojo zapepljene mladine!" Govornik je pred ožil nekaj načrtov v ta namen in pristavil: "Zavod v Margoni vodijo ljudje, ki ljubijo svoj posel in so temu poslu vse svoje življenje posvetili."

BOGOSLOVCI NA MADAGASKARJU

V letošnjem akademskem letu 1958 - 1959 študira v bogoslovju Sv. Petra v Ambatoroka, ne Tananarivo (Madagaskar) 49 bogoslovcev. Od 66 pripravnikov na duhovništvo jih je 7 odmenjenih za otok La Reunión, ostalih 59 bo delovalo na različnih madagaskarskih škofijah. Študij pa je razmeroma precej dolg: trajaja celih devet let.

DUHOVNIKI V AFRIKI

Po nedavnih uradnih poročilih je v pokrajinah, ki so v Afriki pod upravo Propagande, 11 199 duhovnikov. Od teh jih je 1811 Afričanov. Ostali so inozemci, ki

pripadajo različnim narodom: Francozov je 2197, Belgijcev 2159, Ircov tisoč 149, Holandcev 116, 2747 pa drugih narodnosti. — 1879 je svetnih duhovnikov, redovnikov pa je 9320, ki pripadajo različnim redovnim družbam, 69 po številu. Med njimi so na prvem mestu beli očetje s 1643 duhovniki, misijonarji Sv. Duha, ki jih imajo 1357, in Afriški misijonarji, ki štejejo 657 duhovnikov.

JANEZ XXIII. JE SPREJEL INDONEZIJSKEGA PREDSEDNIKA

V letošnjem majniku je papež Janez XXIII. sprejel v posebni avdienci indonezijskega predsednika republike, dr. Soekarna, ki je potoval po uradnem obisku po raznih državah. Sprejet je bil tudi pri svetem očetu skupno s svojim zunanjim ministrom in člani spremstva. Papež je predsednika nagovoril v francoščini in se v nagovoru spomnil, da je predsednik dr. Soekarno že drugič gost v Vatikanu, saj je pred leti obiskal tudi pokojnega Pija XII. Z veseljem je papež ugotovil, da se je predsednik od ustanovitve indonezijske države iskreno prizadeval, da je prišlo do vzpostavitve diplomatskih odnošajev s Sveto stolico. To je pa tudi dokaz globoke duhovne usmerjenosti sedanje indonezijske politike. Tudi Cerkev se živo zanima za napredek Indonezije, saj so katoličani nemalo pripomogli k njenemu dvigu z misijonskimi šolami, bolnišnicami in drugimi dobrodelnimi ustanovami.

Predsednik se je svetemu očetu v svojem in v imenu svojega naroda zahvalil za veliko katoliško pomoč in oporo mladi državi. Zatrdil je, da so indonezijski katoličani med najboljšimi državljani in da v svojem delovanju uživajo popolno svobodo. Indonezijska državna ustava sloni na petih osnovnih moralnih načelih, katero prvo je vera v enega Boga. Ob sklepu avdience je predsednik Soekarno Janeza XXIII. povabil na obisk v Indonezijo. Sveti oče je bil nad novabilom nekatališkega državnega po-lavara iskreno prevzet in je dejal, da prepušča načrt odlokom božje Previdnosti.

Iz dveh pisem naših misijonark v tej številki pa razberemo, da so se začeli za marsikatero misijone v tej deželi težki časi...

MISIJONSKE DRUŽBE V SUDANU

V Sudanu neprestano proizvajajo nove zakone in postave. Ena nedavnih postav, ki nosi številko 42, je namenjena verskim združenjem in kongregacijam. V tej novi postavi zahteva vlada, da mora vsaka nova misijonska ustanova, preden se ustanovi, zadobiti posebno vladno dovoljenje. Pa tudi vsak nov misijonski podvig že obstoječih misijonov mora biti predhodno odobren po oblasteh. Odlok je med sudanskimi katoličani upravičeno povzročil veliko razburjenje.

CERKEV MAR. OZNANJENJA V SVETI DEŽELI

Bodoča bazilika Marijinega Oznanjenja bo stala na ruševinah starodavnega svetišča, ki so ga pred stoletji postavili križarji, ko so osvajali Gospodovo domovino. Tako bodo častitljive ostanke nekdanje krščanske gorečnosti ohranili. Nova stavba bo imela isti razseg, bo pa krajša, da bo trg pred baziliko večji. Cerkev grade v Jeruzalemu.

Japonski general Takeoka in njegova žena na dan večnih obljub njune hčerke, Marije Terezije.

naši misijonarji pišejo...

Z bengalskih poljan

Piše p. Stanko Poderžaj S.J., Bengalija.

OB PRAZNIKU REŠNJEGA TELESA

DVA SVETOVA se že stoletja srečavata v Indiji. Krščanski, s češčenjem učlovečenega Sinu božjega v podobi kruha in vina v Najsvetejšem Zakramentu. Drugi poganski, ki časti na tisoče raznih bitij in likov.

Živali so pogosto predmet oboževanja. Med njimi zavzema prvo mesto krava. Nekakšna poosebljenost vseh bogov je. Vse, kar iz nje izhaja, je sveto, celo odpadki. Bika rabi bog Šiva kot jezdno žival, zato je bik svet. Takoj za kravami so najbolj češčene kače; celo svoje templje imajo. Hindujcu so

svete živali opice. Honiman, večja vrsta opic, ki jih je poln Čandernagore, je bogu Ramu pomagal rešiti božansko ženo Sito iz demonovih krempljev; zato jim je svet. Boginja Sarasvati jezdi pava, Brahma gos, Indra slona. Orli in jastrebi so deležni božanskega češčenja, ker bog Višnu jezdi na Garuda, ki je pol orel pol človek.

Častjivo drevesa: drevo "banjan", figo (pipal) in "bel".

Svete so jim rastline. Rastlina "tulsi" — tako verujejo —, je sama boginja Lakšmi, Višnujeva žena. Malo hindujskih domov je, kjer bi na dvorišču ne gojili te rastline. Njeni listi ti očistijo dušo in telo. Vsako leto obnovijo poročni obred: Lakšmi (= tulsi) in Višnu (njegov kipec prinesejo tja) si spet obljubita večno zvestobo...

Tudi dve vrsti trave (agrostis linearis in poa cynosuroides) sta češčeni.

Duhovom umrlih po smrti izkažejo božansko čast v posebnem obredu, srádhho imenovan.

Kdaj bo zasijal dan, ko se bo po indijskih cestah in poteh razlegal veličastni: "Jezik moj, skrivnost opevaj: Rešnje Jezusa Telo!"? Ko bodo, obdani od zlahtnih dreves, najlepših rastlin in rož in živali — od Boga ustvarjenih in božjo slavo oznanjujočih stvari — Indijci širom dežele prepevali: "Praznika svetega, v Bogu radujmo se!..."? Ko se bodo na Telovo klanjali Jezusu v beli Hostiji? To in nič manj je naša skupna misijonska naloga:

Slavljeno in češčeno naj tudi v Indiji vedno bo — presveto Rešnje Telo!

BELI MAHARADŽA — ČANDERNAGORSKI PRINC

Grob. Leta 1896 je v Parizu umrl Evgen Courjon (Kuržon). Truplo so balzamirali in prenesli v Čandernagore. Kot župnik imam v oskrbi krščansko (t.j. skupno katoliško—protestantsko) pokopališče. Tik za pokopališko kapelico je ta grob.

Ne navaden naslov. Republikanska Francija je leta 1884 Evgenu Kuržonu dala naslov maharadže, princa čandernagorskega. Za tako odlikovanje monarhičnega značaja so imeli francoski republikanci gotovo tehtne razloge. Spodaj jih na kratko podajam. Berejo se kot kakšna povest.

Zemljiški pisar. Sredi 19. stoletja sta se v Čitagongu v današnjem Pakistanu, v vzhodni Bengaliji, izkrcala dva Francoza z otoka Madagaskar. Eden je bil Farge Kuržon, oče našega Evgena. Mož, ki je bil najprej uslužben kot vladni zemljiški pisar najnižje stopnje, je umrl leta 1859 kot eden najbogatejših zemindarjev (veleposestnikov) v Bengaliji.

Njegovi štirje sinovi so se preselili v Čandernagore. Bogati, podjetni in razsipni so povzročili zopetni razcvet Čandernagoreja in tako oživili njegovo slavno preteklost. Za mesto je bil najzaslužnejši tretji, Evgen, ki ga je edinega Francija nagradila z naslovom princa. Vladni dekret se glasi: "V priznanje za usluge, ki jih je v teku več kot enega stoletja Vaša družina izkazala našim indijskim pokrajinam, in še posebej za tiste, ki ste jih Vi osebno izkazali čandernagorskemu mestu ter za delo, ki ga še opravljate, Vam francoska vlada iz domoljubnih namenov podeljuje naslov maharadža, princ čandernagorski, Vam in Vašim potomcem."

Knez. Evgena je oče dal izobraziti v Parizu. Bil je dovršen glasbenik, skladatelj, ki je študiral pri samem Franzu Lizstu. V šahu se je uspešno meril s svetovnimi prvaki, v biljardu mu je bil malokdo kos. Bil je izvrsten strelec, ki ga je posekal le brat Edmund. Ta je bil lastnik 12 slonov in priznan lovec na tigre. Francoski predsednik Carnot je bil Evgenov osebni

Procesija s Fatimsko Marijo v nekem kalkutskem predmestju

prijatelj in je bil zato le-ta redni gost v elizejski palači v Parizu. Pravijo, da so se množice Parižanov gnetle ob vratih palače, predvsem ob predsedniških sprejemih, da bi videle tega čandernagorskega princa, ki se je vedno pripeljal v elegantni kočiji, v katero so bili vpreženi arabski belci, in ki so ga obdajali indijski strežniki v sijajnih turbanih in škrlatno zlatih livrejah.

Ko je komaj triinpetdesetletni princ umrl, so ga nekateri francoski časopisi slavili kot velikega graditelja francoskega imperija, drugi, politični nasprotniki, pa so se posmehovali, češ da je umrl princ komične opere, ki je živel nekeje v kraljestvu fantazije in je v ta namen le zapravil ogromno premoženje. Z njim je umrl tudi njegov naslov, ker je živel in umrl samski. Bil je prvi, zadnji in edini beli indijski — radža...

Sic transit gloria mundi... Mož impozantne postave z brki in francjožefovsko brado čaka vstajenja, kar se tiče njegovih zemskih ostankov, na mojem čandernagorskem pokopališču. Z njim je nekako zašlo tudi sonce čandernagorske slave. Ko se sprehajam po mestu, je to neprimerno v slabšem stanju, kot pa je bilo takrat, ko se je po njem sprehajal Evgenov pranečak, Peter Fontaine, ki je pred nekaj leti iz Londona prišel gledat prizorišče, na katerem se je toliko let odigravalo življenje njegovih slavnih prednikov. "Zalosten sem bil," piše v svojih spominih, "ko sem gledal sledove minule slave. Ob nekdanjih elegantnih mestnih bulvarjih so zijala porušena pročelja nekoč prekrasnih stavb; na slovitom sprehajališču ob Gangesu so se sijajne palače sesedale v prah..." Indijski francoski imperij, o katerem so zlasti v Čandernagoreju Francozi zlate sanje sanjali, je brez dvoma pokopan za vedno, kot je tu pokopan čandernagorski princ Evgen Kuržon.

Pripisek zastopnika Kristusovega imperija. V župnijskem arhivu sem našel izviren, zelo dobro ohranjen, v Parizu tiskan cesarski dekret z dne

22. februarja 1777, ko je Franciji vladal še pozneje giljotinirani Ludovik XVI. in Avstrijka Marija Antoinetta. Ukaz predpisuje, da se mora v vseh francoskih indijskih cerkvah (tedaj tudi v Čandernagoreju) v prezbitariju pred oltarjem postaviti klečalnik s klopjo za guvernerja. Fino izrezljani, bolj škofovski kot navaden stol še zdaj tam stoji. Na njem sedi duhovnik med veliko mašo. Pač primeren, čeprav posvetnežem tako nevšečen konec imperialne slave. Ko med glorio in credom na stolu kraljevsko-imperialnih mogočnikov kot zastopnik Kralja kraljev sedim, mi ni prav nič hudo za slavo, ki je za vedno minila, pač pa za tisto, ki je ti mogočniki Indiji in Čandernagoreju še posebej niso prinesli, pa bi jo tako lahko bili, če bi jim bila skrb za božje kraljestvo in njegovo pravico prva!

NAŠA CERKEV

To je najlepša in najbolj impozantna stavba v mestu. Zidali so je devet let z dohodki javne loterije in dozidali 1886. Mestni očetje so srečkanje dovolili pod pogojem, da mestna uprava dobi del čistega dobička. Navzlic tej delitvi si je mesto ob prevzemu od prejšnje francoske uprave lastilo cerkev in so se pojavile govorice, da bodo svetišče spremenili v kino dvorano. Zadevo je zadovoljivo uredila sama osrednja indijska vlada v Delhiju, ki ji je takoj po odhodu Francozov Čandernagore pripadel.

Čeprav stoji na najizbranejšem prostoru — od prekrasnega obrežnega sprehajališča ob Gangesu vodi drevored stoletnih dreves prav pred ogromna vrtna vrata, ki so pritrjena na mogočne zidane stebre, medtem ko zunaj lepe vrtno ograje teko velike ceste — si jo je v preteklosti le malo meščanov od znotraj ogledalo. Danes jim jo radi razkažemo; cerkovniku smo dali strogo zapoved, da ne sme nikogar odpusti. Za božič, ki je nekaj vseindijski državni praznik, se cele trume hindujcev prerivajo po cerkvi. Kar težko je vzdržati red, ker so navajeni govoriti v svojih templjih in kriče, kot se jim poljubi. Najbolj jih zanima veliki oltar z rdečo večno lučjo (prej je bila lepa viseča, pa so jo zlikovci 1957 ukradli). Če cerkev razkazujem kakšni večji skupini, raztolmačim pomen luči, oltarja kot groba: celo oltarni kamen z relikvijami mučencev jim prinesem pred obhajilno mizo in jim njegov pomen razložim. Vse pride na vrsto: tabernakelj, sveče, prižnica, kipi, križev pot. Temu so dali bengalske napise namesto prejšnjih francoskih in tako se dostikrat zgodi, da romajo nekateri od postaje do postaje in se seznanjajo s Kristusovim trpljenjem. Ko jim ga sam tolmačim, mi pri zadnji postaji, kjer omenim vstajenje, začno gledati kot so pred dvesto leti Atenci gledali svetega Pavla, kot bi tudi ti zdaj hoteli reči: "O tem pa prihodnjič!"... In pa, oh, spovednice! "Father, kaj pa je tole?" "Spovednica." Razložim pomen. Mlad izobraženec postruga po rešetki in čisto resno vpraša: "Kaj glas tu skozi pride?" Malo manjka, da ne prasnem v smeh. Mož je bil kar pripravljen verjeti, da skoz mrežo pride glas Boga samega...

Kolikokrat so me že vprašali, pa ne neuki, marveč izobraženci: "Father, kaj vi vidite Jezusa?" To bi jih lahko navlekel! Razodeva pa se pri teh vprašanih tudi veliko spoštovanje, ki ga imajo do duhovnika. Mnogi vnaprej prosijo dovoljenje, da bi smeli prisostvovati raznim obredom. Škoda, da zaradi nezadostnih sredstev ne moremo ob praznikih cerkve primerno okrasiti ali kako drugače urediti, da bi različne verske prizore nekako odsko javnosti uprizarjali. Cerkev za božič s posebno nabirko od zunaj raz-

M. Magdalena Kajnč pred dispanzerjem v Morapaju preiskuje bo'nega otroka.

svetlimo, za Veliko noč, ki je največji praznik, je pa nismo mogli. Za božič bi morali zunaj postaviti velike jaslice in prostor primerno urediti; uspeh bi bil velik, a zdi se, da je denar sveta vladar, pa da ga je zelo malo tam, kjer bi najbolj hasnil... Vendar pa upam, da se bodo našle duše, ki mi bodo pomagale, da bomo za prihodnji božič Čendernagorcem pokazali Jezuščka in za Veliko noč cerkev lepo razsvetlili znotraj in zunaj: na kupolo bi rad dal žareče znamenje odrešenja: velik razsvetljen križ. Zaenkrat pa so to le še moje sanje!

HČI TRGOVCA Z BISERI

Rómola je z bratci in sestricami hodila v samostansko šolo. Z mlajšo sestro Kómolo me je večkrat obiskala. Preskrbel sem ji tudi zasebno učiteljico za računstvo, ki ji je šlo nekam težko v glavo. Včasih je poprosila za kakšno voščilno razglednico in za rabljene znamke. Nekoč me je vprašala, kako bi lahko prejela sveti krst. Da je na ta korak resno mislila, so mi razodeli starši, ki so mi pripovedovali, s kakšno vnemo časti bl. Martina Porresa: zvečer pod moskitno mrežo kleči na postelji... Ko je Rómola prejela letno izpričevalo, je v računstvu padla. Šla je domov in šibka kot trska, kot je bila, se je zgrudila in čez četrte ure umrla. Neutolažljivi starši so me prosili, naj v spomin njihovemu otroku storim nekaj, kar bi jo za življenja najbolj razveselilo. Mati je poslala deset rupij s prošnjo, naj za hčerko opravim "molitve s svečami in rožami", to je sveto mašo. Opravil sem za dobro Rómolo "molitev s svečami in rožami" na sam praznik Mari-

jinega darovanja, na svečnico letos. Bila je to glavna maša tistega dne. Prepričan sem, da je dekle prejelo krst želja in je tisti praznik obhajala z Marijo v nebesih.

RAZNO

Vest jo je pekla...

"Father, odpustite mi greh!" je prosila. Začudil sem se: "Tebi? Zakaj?" "Mater sem razžalila. Kaj ne pridejo krščanska dekleta k vam, vam povedo grehe in jim jih vi odpustite?" "Seveda," sem dejal in se popraskal za ušesi, "Prosi mamó odpuščanja!" "Saj sem jo, pa bi rada tudi vaše odpuščanje!" Posvetilo se mi je: dekle bi gotovo rado vedelo, da ji je tudi Bog odpustil. Ko sem ji razložil, kako naj Boga prosi odpuščanja (kesanje), je zadovoljna odšla. Ime ji je Plamen. Naj ji — poganki — sveti plamen božje ljubezni!

Bogu sem segel v roko

Povabili so me na razdelitev šolskih nagrad v zavod, ki ga je ustanovil mogočnik, o katerem sem nekaj omenil v prejšnjem poročilu. Vsak dan — tako sem slišal — so se dekleta na vse zgodaj v Gangesu okopale (Ganges izmije namreč vse grehe...), potem pa so mu stregle, ga pahljale in mu izkazovale čast kot učlovečenemu božanstvu... Jaz sem po bengalski navadi še v pritličju sezul čevlje in v zgornji sobi našel bolnega in docela slepega starca. Ko so mu povedali, da je prišel "father", je iztegnil roko, rekel pa ni nič. Po nekaj besedah in izmenjavi olikanih fraz sem se poslovil. Tovariš jezuit mi je pripovedoval, kako se je nekaj let prej možak razjezil, ko ga je tak gost, kot sem jaz bil, ogovoril z gospodom...

Nekaj dni kasneje sem pa še sam postal — bog! Grem po cesti, ko nadoma prihiti iz trgovine priletel možak, se vrže na kolena predme in mi jih začne objemati. Salabolt, sem si mislil, rekel pa sem: "Kaj pa se je zgodilo?" Kar na lepem možak blekne: "Ko pa ste — bog!" Smo poceni v Indiji, dva za groš!

Betlehanski pastirci — povabljeni v Čandernagore!

Ko smo popravljali ogromno cerkev, je nazadnje zmanjkalo denarja. Nekaj ravne in izbočene strehe smo pokrili po vseh gradbenih predpisih s katransko mažo. A ko se je možnjček skrčil, sem kupil za dva dolarja krovjeka, ga pomešal s cementom in z mešanico pokrili preostali del ravnih streh. Tako smo delali na podeželju, s izvrstnim uspehom. Zraven pa se mi je kar dobro zdelo, da so za božič pastirci v jaslicah uživali tako domačnostno vonjavo. Gotovo jih je spominjala na tisto v samem betlehenskem hlevcu. Za prihodnji božič so vabljeni pastirci iz vseh Vaših jaslic — le povabite jih!

Sožitje z rdečimi oblastniki

Povabil na razne prireditve je toliko, da je nemogoče vsem ustreči. Zgodilo se je že, da je na prireditvi najprej govoril rdeči (komunistični) župan, potem pa jaz. V najuglednejši čandernagorski šoli (High School) me je doletela redka čast, da sem delil nagrade skupaj z rdečim županom in še malo bolj rdečim podžupanom. Župan je delil prve, podžupan druge, jaz pa tretje nagrade. Pa recite, če ga ne pihnemo!

S. Marija Fink - umrla

Vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam in vsem misijonskim prijateljem sporočamo žalostno vest, da je umrla naša misijonarka s. Marija Fink iz družbe Frančiškanskih Marijinih misijonark. Pokojna je doživela 53 let življenja, od tega 30 let v redovništvu oziroma nad 25 v misijonih. O njeni smrti so naše uredništvo obvestili njeni predstojniki, še več o blagi pokojnici pa nam sporoča misijonar g. Pavel Bernik v naslednjem pismu z dne 4. avgusta:

Častiti g Lenček!

V teh dneh sem porazdelil našim misijonarjem in misijonarkam vsoto 300,50 dol., ki ste mi jih poslali potem g. Wolbanga iz Združenih držav. Tako sem imel priložnost priti v stik s temi našimi rojaki, ki žive in delujejo tu v Indiji, pa jih osebno nisem nikdar srečal. Ko sem dobil odgovore od tu in tam, mi pride iz Utakamunda sledeče poročilo:

“Častiti gospod! Prav lepo se Vam zahvaljujemo za pismo, namenjeno sestri Mariji Fink. Pa Vam moram naznaniti, da je le-ta umrla prav v teh dneh. Imela je srečno in sveto smrt v soboto 25. julija. Bilo nam je vsem v veliko tolažbo prisostvovati tako mirni in blagi smrti. — Pokojna sestra je trpela precej časa zaradi raka. Imela je marsikaj darovati Gospodu, pa se skoraj nič ni pritoževala. Nasprotno, prenašala je bridko trpljenje z največjo potrpežljivostjo ter bila vedno pripravljena na Gospodov križ. Zadnji petek ji je bilo zelo hudo. Ko jo je neka sestra vprašala, če nas bo zapustila ta dan, je preprosto odgovorila: “Ne danes, temveč jutri.” In res, Marija je prišla ponjo v soboto. — Je bila vedno izborna redovnica, vsem v zgled v zvestobi in ljubezni. Posebno žalujejo po njej reveži, za katere je tako ljubeznivo skrbela več ko 25 let. Povrnemo Vam ček, njej namenjen. Če hočete, da vsoto porabimo za reveže njej v spomin, bomo to z veseljem storile. — Vas prosi za blagoslovitev spoštljivo vdana v J. M. J. (podpisana) Marija sv. Bazilija — predstojnica.”

Kot je pokojna sestra živela, tako je tudi umrla, povsem skromno in skrito. Srečal sem jo pred 15 leti ter malo pokramljal z njo. Zavod, v katerem je živela in delovala, je sicer visoka šola za elito ondotnega letoviškega mesta, pa se naša rojakinja ni pečala z gosposkimi učenkami, temveč z ubožci okolice. Ni se pogosto oglasila v naših Katoliških misijonih, pa je bila vendar velika misijonarka, sveta požrtvovalna duša.

Glede želje njene predstojnice, da se vsota 30 dolarjev uporabi za njene ubožce, se mi zdi po vsem naravna in umestna. Pa vendar to zadevo Vam predložim, da Vi odločite. Medtem bom skušal kaj več zvedeti o njej, če je to sploh mogoče. Naj ji Bog da večni mir in pokoj! Naj njene dolgoletne in skrite žrtve na misijonskem polju sedaj po njeni smrti vzbudijo mnogo poklicev med našimi slovenskimi dekleti.

Z raznih postojank

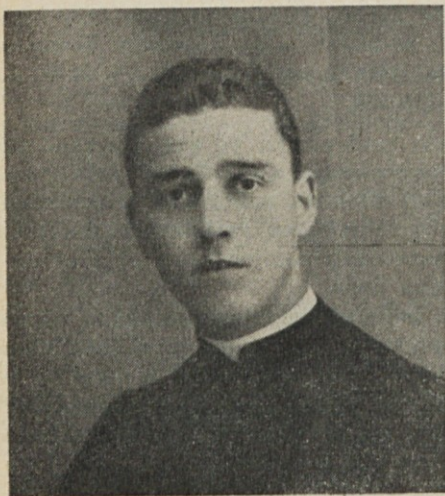
P. Radko RUDEŽ S. J. je že aprila meseca pisal misijonskemu krožku v San Justo pri Buenos Airesu, kateri si je tega misijonarja izbral, da bo zanj še posebno molil, darove zbiral in z njim pismene stike vzdrževal. Iz misijonarjevega pisma povzemamo te-le vesti z misijona v Srednji Afriki:

“Nisem še na svojem pravem misijonu, temveč še vedno gostujem v sosednjem Katondwe. Prevzvišeni se namreč boji pustiti me samega, z druge strani pa nima sobrata na razpolago, da bi mi ga dal za pomoč. Misijon Katondwe, kjer gostujem, je v krasni deželi, vsej prepreženi s potoki, ki lepo namakajo zemljo in misijonski vrt z množico sadnega drevja: pomaranč, limon, mandarin, banan in drugo. Misijonski predstojnik je že 30 let tu in je res lepo razvil misijon: Zavod za dečke, za deklice, hiša za sestre misijonarki, povesod pa lastna električna razsvetljava; zdaj zida bolnišnico. Misijon Kapoche, ki je meni namenjen, je 30 km oddaljen od Ka-

tondwe, v dolini reke Luangwe, do nje-nega izliva v Zambezi. Ta misijon še daleč ni tako na lepem, zemlja je slabša, voda le v reki, brez potočkov, vrta še nobenega, ljudstvo zelo revno. Opazil sem pa že, da so ljudje bolj nadarjeni in manj pokvarjeni kot v Katondwe. A 15 let je ta misijon brez lastnega misijonarja, zato tudi ni napredka. Zadnji teden sem bil med njimi. Dnevno sem se od tam vozil še v kraj Janeiro, kjer je še ena šola, in sem pripravljal in izpraševal otroke za sveti krst, od jutra do večera. Okrog dveh je bil navadno odmor. Ponudili so mi polente in fižola, po čemer sem pridno segal, da je bilo ljudem kar všeč. V soboto 25. aprila sem podelil 50 krstov. Obrede sem vse sproti tolmačil. Drugi dan je bilo žegnanje “Mati dobrega sveta”. Vsi so prišli k sv. obhajilu, ki je bilo za novokrščence prvo. Zelo vznesene so se počutili in smehljali so se kot angelci; revčki pa niso imeli nič lepše obleke, ampak kar svoje vsakdanje cunje na sebi. Po maši smo imeli procesijo. Upam, da bomo drugo leto napravili vse še bolj slovesno. Najbrže bom prihodnjo nedeljo spet med temi svojimi farani v Kapoche, kjer bo tudi priprava in izpraševanje za sveti krst in druge zakramente. 10. maja pride namreč škof birmat.”

Misijonar se v tem pismu krožku tudi priporoča za pomoč, na primer za oblecke svojim otročičem, pa zapestno uro bi potreboval. K prošnjam pa dodaja: “A ne jemljite si mojih prošenj preveč k srcu. Predvsem se Vam priporočam za prijazno besedo in za molitev, kar oboje misijonarju tako prav pride.” Izvedeli smo, da ima odlično delujoči misijonski krožek v San Justo že pripravljeno dobro zapestno uro in še druge darove za tega našega novega misijonarja in za njemu zaupane otroke, kar vse je nabavil z žrtvami svojih članov in pa s pomočjo misijonarjevega brata,

Misijonar p. Radko Rudež S.J.

ki živi v Velikem Buenos Airesu in s katerim ima krožek tudi stike.

Iz glavnega mesta Indonezije piše uršulinka m. DEODATA HOČEVAR O. S.U., 31. maja letos:

Katoliške misijone redno prejemam, le številka iz lanskega avgusta se je izgubila. Z velikim veseljem jih prebiram in črpalim iz njih mnogo srčne radosti in moči. Kako bogata je njihova vsebina!

Baragovo misijonišče je sprejelo prvo skupino misijonskih gojencev. Da bi mlado zrno vzkalilo in pognalo v mogočno drevo! Z molitvami in žrtvami bom tudi jaz sodelovala. Naj bi Gospod poklical mnogo slovenskih sinov v svoj vinograd!

Č.g. Wolbang mi je sporočil, da je poslal moj delež iz sklada za slovenske misijonarje za leto 1958. Iskreni Bog povrni vsem misijonskim dobrotnikom! V KM sem brala, da je dr. Jaklič daroval 4800 pezov slovenskim misijonarjem, pa da je med njimi tudi moje ime. Gospodu bi se želela še posebej zahvaliti.

Slovenska kulturna akcija mi je tudi poslala svoj "Glas". List me je veselo iznenadil. Tako imam tudi v tem pogledu nekaj stika z domovino. Zahvalila se jim bom in prosila, naj mi listič še pošiljajo.

Pri nas v Indoneziji živimo v težkih časih. Vprašujemo se, kaj bo z misijonskim delom in z misijonarji. Naš prosvetni minister je bil odlikovan iz Moskve. Pravijo, da namerava zapreti vse katoliške šole in izgnati inozemske misijonarje. A do zdaj se mu to še ni posrečilo. Vojaštvo ima namreč med nami še veliko moči in nas podpira.

Gotovo ste že izvedeli, da je s. Rozalija Brilej, ki je delovala v Makasarju, odšla v Hongkong. Šolo so jim zaprli in zaplenili. V Indoneziji je namreč bilo veliko kitajskih šol, deloma za Kitajce iz Pekinga, deloma pa za narodne s Formoze. Vlada zatrjuje, da Formoza podpira tukajšnje upornike na Sumatri in Sulawesi in so zdaj pod to pretvezo zaprli in zaplenili vse šole za Kitajce s Formoze.

Druge kitajske šole, tiste, ki so naklonjene celinskim Kitajcem, še lahko nadaljujejo z delom, a učenje v njih je v indonezijsčini.

Pri nas je takšen nered, da že kar ni več mogoče naprej. Pravijo, da Indonezija mora postati na vsak način islamska dežela, ali pa mora nazaj k zakonom iz 1945. Kaj se to pravi, nihče prav ne ve. Neki duhovnik nam je dejal, da je v deželi huda prikrita borba med vojaštvom in komunizmom. Kdo si bo končno priboril oblast? Pravijo, da bo predsednik sam določil, kakšna bo usoda dežele. Svoj načrt bo predložil 17. avgusta, na obletnico narodne osvoboditve. Od 1945 naprej temelji vse indonezijsko državno in privatno življenje na "Pantja Sila", kar bi se po naše reklo "pet stebrov" in kar je osnova indonezijske ustave: služba božja, človekoljubje, narodnost, demokracija, socializem. Prihodnost je negotova, a v božjih rokah smo. Nekateri škofje so pesimistični, drugi spet kar preveč optimistični. A "dokler je še dan", se vsi trudimo, da bo Cerkev globoko zakoreninjena med tukajšnjim ljudstvom.

Domačih duhovnikov je v vsej deželi komaj 109: Kalimantan ima 2, Sulawesi 3, Flores 35, Djawa 65, Amban 2, Palembang 1, pri vojaštvu (kurati) jih je 5. Vsako leto je precej krstov.

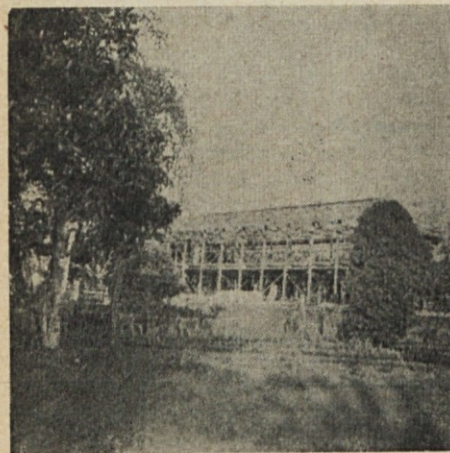
To pot pošiljam tudi knjigo "Indonezijska žena" z mnogimi slikami o tukajšnjih običajih in narodni noši. Upam, da jo boste veselili in da bo koristila katoliškimi misijonom. V prihodnjih mesecih bom spet kaj poslala. Zdaj smo ravno v izpitih: upam, da bomo z bežjo pomočjo na prvem mestu, kot smo bili v švortu marca meseca. Otroci so pridno študirali in vse svoje zaupanje stavijo v Brezmadežno, kateri je tudi posvečena naša šola. Ko smo imeli tekmo za igre, so gojenke drugih šol rekle, da mora naša pač ondesti prvo nagrado, ker močimo. Je pač veliko, če razumejo, da se z molitvijo vse doseže. Da bi le tudi one začele moliti!

Iskrena hvala za vso požrtvovalnost in ljubezen, s katero pomagata nam misijonarjem. Naj Vsemogočni stotero bla-

Z novega misijonskega področja v Hongkongu nam je 9. avgusta pisala naša misijonarka s. **MARIJA ROSARIO BRILEJ**:

Kot vidite, se oglašam ne več iz Indonezije iz Makassarja, marveč iz Hongkonga. Na žalost smo morale zapustiti lepo indonezijsko deželo, ker nam je država zaprla vse šole za kitajske narodnjake v oktobru lani. Samo komunistično pripadnim so dovolili življenje... En mesec pozneje so sicer šole spet odprli, a pouk je dovoljen edinole v narodnem indonezijskem jeziku. Prepovedali pa so

poučevanje inozemskim učiteljem. Naša tamkajšnja šola se je ravno začela lepo razvijati. Imele smo na zavodu že precej katoliških deklet. Po dokončani naši srednji šoli so odhajale na vseučilišče Kitajskih bratov, ki je katoliški univerzitetni kolegij. A tudi ta zavod so sedaj ukiniteli. Bilo nas je samo šest sester. Tri smo tukaj v Hongkongu, tri pa so odšle na Francosko. Mislim, da tudi jaz ne bom dolgo tukaj. Ne vem pa še nič, kam me bo božja Previdnost poslala.

Tu v Hongkongu delamo v dispanzerju, kamor prihajajo dan na dan trume ljudi. Največ je ubogih, ki pri nas iščejo pomoči svojim telesnim težavam. Po trikrat tedensko pride k nam tudi zdravnik. Zraven pa na bližnji fari pomagamo tamkajšnjemu gospodu župniku pri njegovem vzgojnem delu, ker sta tu samo dva duhovnika. Prihodnje leto bomo morda odprli šolo, a treba je prej še poslopje postaviti, kar pa spet potrebuje veliko časa in še več denarja. A prepričane smo, da nam bo Bog pomagal!

V molitvi se zahvaljujem Bogu za vse dobro, ki nam ga naklanjate, za vse, kar ste nam že poslali in za ves trud, ki ga imate z nami.

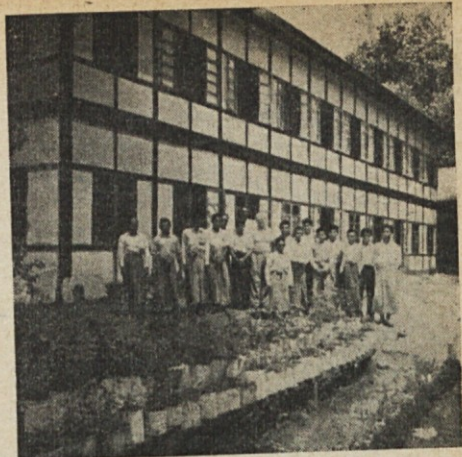
Misijonski brat **JOŠKO KRAMAR S. D.B.** nam piše 23. junija letos iz Mandalaya, Birmanija:

Najprej se prav iz srca zahvalim za ljubeznivo pismo, ki sem ga prejel, še ko sem bil v Anisakanu na počitnicah. Pa sem bil pozneje tako vprežen v delo, da vse do zdaj nisem mogel odgovoriti. Zato naj zdaj najprej izrečem svojo veliko hvaležnost za poslanih 30 dolarjev iz misijonskega sklada, ki smo jih tukaj porabili za vzgojo domačega naraščaja. Enako se Vam pa že vnaprej zahvalim tudi za letošnji dar, kot sem bral v K. misijonih. Naj dobri Bog obilo poplača vse Slovence, ki se tudi v tujini tako prizadevajo za pomoč slovenskim misijonarjem!

Kot sem že v zadnjem pismu pisal, se tu v Birmaniji borimo za vzgojo domačih misijonskih moči. Tako sem v letošnjih

počitnicah sezidal novo hišo za malo semenišče v Anisakamu. Začel sem na veliko soboto, 1. maja pa je bila stavba že dograjena. 16. maja jo je nadškof blagoslovil. Zgradba je dolga 30 m. in široka 11. Je enonadstropna. S slik jo boste lahko videli v različnih časih. Ena slika kaže prvi steber na veliko soboto zjutraj. Dvignili smo ga kar z bambusovimi palicami in začasno podprli s prečkami. Na drugi sliki je stanje stavbe, kakršno je bilo na veliko nedeljo. Prava džungla stebrov in začasnih opornikov. Spet drugje vidite, kako je vse skupaj izgledalo na belo nedeljo. Na ostalih dveh slikah pa nas vidite, ko smo se fotografirali takoj nato, ko smo postavili križ, mesec dni po veliki soboti: dvajset nas je bilo na delu. V pritličju je spalnica in učilnica za petdeset gojencev; v prvem nadstropju pa začasna kapelica, trije razredi, knjižnica in zakristija. Vse skupaj nas je stalo 30.000 kyatov. Podjetniki so računali na 40.000, zato vidite, da se je splačalo žrtvovati tudi počitnice. Poleg tega so podjetniki hoteli najmanj 4 mesece, mi pa smo stavbo končali v enem samem mesecu. Brž ko je bilo delo pri kraju, pa sem moral v Mandalay nadaljevati počitnice v istem ritmu. Tu smo morali postaviti drugo poslopje, 70 metrov dolgo in 10 m. široko. Namenjeno je razredom in je enonadstropno. Začeli smo v prvih dneh maja s strašno vročino 114 F., no pa delo je šlo vseeno hitro od rok. Prvi julij je bila stavba dograjena: 20 razredov, kjer bo prostora za skoraj 1000 gojencev. Sedaj pa bi radi predstojniki podališali stavbo še za 70 metrov. A trenutno tega dela ne zmorem, ker še vedno vodim delavnice in večerne šole. Naj pa ostane nekaj še za prihodnje počitnice.

Ne mislite pa, da je zidanje moje glavno delo. Stavbarstvo mi je le bolj za razvedrilo in počitek. Moje prvo delo je v obrtni šoli. Vsak dan učim potem še pol ure katekizem in vodim tudi družbico sv. Jožefa, ki je nekaka KA po naših salezijanskih šolah. To dvoje mi daje tudi največ možnosti za pravo misijonsko de-

lo, saj bi človek pri vsem svojem materialnem zaposlenju drugače na svoje glavno poslanstvo pozabil. Ko se takole znajdeš med ropotanjem strojev in praskanjem orodja, bi kdo skoraj mislil, da si navaden delavec. Res, da je tudi med delom in šolo veliko priložnosti za dobro besedo, ki včasih celo več zaleže kot pa beseda pri pridigi. Vendar se človek pri vsakem pouku čuti bolj misijonarja.

Sliki levo in ti dve tu predstavljajo misijonsko poslopje v raznih gradbenih stopnjah, o čemer piše naš br. Kramar.

Iz tega pa tudi lahko razvidite, kako na prerazične načine je lahko zaposlen misijonski brat in koliko veselih uric mu vse to delo prinese, zlasti če pomisli, da sodeluje pri božjih načrtih samih in pomaga k zveličanju duš. Prinaša svet Kristusu tako, da z besedami in z zgle-dom daje poganom spoznavati Kristusa in njegov nauk.

Iz Južne Afrike, z misijona Keimoes, se je ob koncu junija oglasila misijonarka oblatinja s. VINCENCIJA NOVAK:

Prejmite mojo srčno zahvalo za prelepi dar 30 dolarjev, za katerega naj Vam božji Misijonar bogato povrne. Denar sem prejela prav ob času, ko smo ga najbolj potrebovali. Končavali smo namreč zidavo nove šole. Lahko si predstavljate, da nismo enega dneva izgubljali z zidavo. Danes zavod stoji in ga obiskuje zdaj že 92 otrok. Protestantje so si grizlj ustnice, ko so gledali naše odlične misijonarje, kako hitro so gradili. Vlada nam je šolo dovolila in to je dovolj!

Misijonsko delo, hvala Bogu, dobro napreduje. Samo moči nam žal pešajo. 10. junija je nenadoma umrl eden naših najmlajših misijonarjev, šele 46 let je imel. To je velika izguba za naš misijon, kajti misijonarjev nam vedno manjka. Letos smo poslali dva dobra dečka v Filadelfijo v semenišče naših očetov oblatov. Bog daj, da bi fanta vztrajala!

Iz Evrope ne dobimo več pomoči in tukajšnji poklici so redki, večkrat tudi zelo nestanovitni.

Prilagam nekaj slik o trgatvi in sušenju grozdja. So samo otroci našega misijona. Imamo lep vinograd, kjer je še pred leti bilo samo kamenje in pesek: ta lepi nasad zdaj je sad trdega dela naših misijonarjev in misijonark.

Prav lep "Bogplačaj" vsem dobrotnikom, ki nas tako vneto podpirajo. Zagotavljam vse, da se jih vedno spominjam v svojih vsakdanjih žrtvah in molitvah!

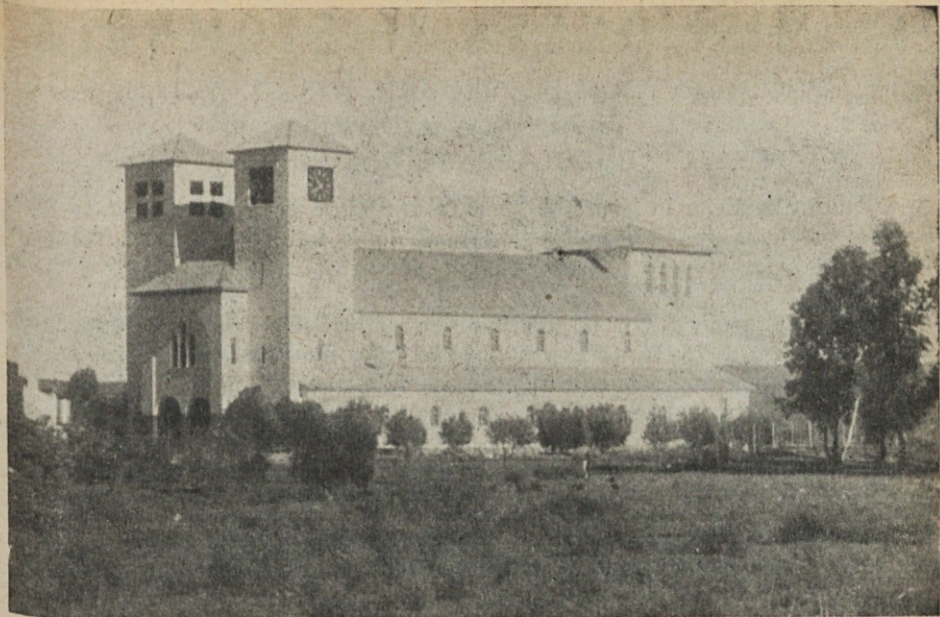
Tudi iz Južne Afrike, a z misijona Vredendale, poroča njena sosestra ALOJZIJA ŠTEH v začetku julija:

Oprostim naj se najprej zaradi dolgega odlašanja s pisanjem. Verjemite, da nisem odlašala iz malomarnosti ali nehvaležnosti. Saj se Vas in vseh slovenskih dobrotnikov neprestano spominjam v molitvah. Sporočam, da sem v redu prejela misijonsko darilo za leto 1958, pa tudi za leto 1959, na moj sedanji misijon Vredendal. Najlepša hvala Vam in vsem sodelavcem pri misijonski akciji!

Naj zdaj malo popišem, kako tu pri nas napredujemo. Naša velika lepa cerkev je bila posvečena 31. avgusta 1958. Posvetitev je spremljalo veliko slavje, h kateremu smo povabili tudi vse naše dobrotnike, da se z nami vesele, pa tudi naše znance in sosede iz vasi Vredendal. Ti so seveda vsi protestantje in kalvinci. Tu imamo namreč samo dve katoliški družini bele rase. Pa upamo, da se jih bo sčasom sprebrnilo še več, čeprav do zdaj še nič ne kaže. Zdi se, da je prav posebno primerna za nas tista evangelijska beseda, ki ukazuje: "Pojdite in privedite uboge in pohabljene in zavržene, da bo moja hiša polna!" Gotovo se to dan na dan uresničuje, kajti dan na dan kličejo misijonarja k revnim bolnikom, da jim pomaga v nebesa. Me sestre pa ne moremo iti daleč za dušami, ker nam vsakdanja skrb za misijonske potrebščine pa skrb za našo mladino in sirote vzamejo preveč časa. Otroci morajo biti vedno pod nadzorstvom. Sester pa je premalo, da bi lahko prevzele še kako drugo nalogo. Za danes je n. pr. naša sestra prednica prevzela kuhinjo, da sem jaz lahko sedla k pisanju!

Prilagam nekaj fotografij naše nove cerkve in dve skupini otrok. Veseli in hvaležni smo, da imamo tako lepo cerkev, ki pa žal še ni plačana. Plačevati moramo velike obresti od precejšnjega posojila. Prepričani pa smo, da nam bo dobri Bog pomagal ob pravem času, kot nam je vedno doslej. Naše geslo je vedno: Vse za večjo čast božjo in za blago bližnjega!

10. junija sem srečala mojo sestro Terenzo Benigno, ki deluje že pet let na novem misijonu Andrabies. Tam dobro na-

Nova cerkev v misijonu s. Alojzije Šteh v Vredendalu, v Južni Afriki

predujejo. Imajo več priložnosti za apostolsko delo med ljudmi. V njenem misijonu imajo po šolah namreč samo pouk. Otroci pa sicer žive na svojih domovih pri starših.

D A R O V I :

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE IN CERKEV MARIJE KRALJICE V LANUSU

Argentina: Alojzija Mehle, Lanus, 1550; N. N., Luján, 1000; Ciril Lazar, Mendoza, 500; Antonija Koritnik, Buenos Aires, 200; Maks Ovčjak, Mendoza, 200; Nace Pisk, Bs. Aires, ob 25-letnici mašništva č. g. Oreharja, 500; Criscuoli, Lanus, 150; Marija Berčič, Lanus, 100; preč. g. A. Ravnikar, 650; N. N., San Justo, 100; Marija Petek, San Justo, 200; N. N., Lanus, 1000; preč. g. Štefan Novak, 2000; družina dr. Brumen, 260.

U.S.A.: Mr. Jacob Fister, 5 dol.; Miss Manca Preša, 36 dol.

Kanada: Ga. Marija Gruntar, Toronto, 2 dol.; gdč. Veronika Dičeko, 1; G. Jurij Eržen, 12; gdč. Marica Kavčič, 5 dol.; Ga. Francka Kavčič, 5 dol.; Ga. Angela Genorija, 2 dol.; Ga. Štefka Pavlin, 2 dol.; G. Jožef Šuligoj, 2 dol.; Ga. Ana Preželj, 2 dol.; Otroci: Jože, Francika in Stanko Turk, 8 dol.; G. Jože Turk, 100 dol.; Misijonski krožek Baraga iz Toronta, 27 in 140 dol.; gdč. Heli Poničkar, 5 dol.; G. John Tratnik, 2 dol.; g. Šuligoj Stanko, 2 dol.; Ga. Rozi Lesjak, 2 dol.

V SKLAD ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

Č. g. Anton Žagar, Necochea, 600 pesov; M. Marušič, Trst, krst na ime Terezika in Anton, 1.500 lir; M. Šekli, Trst, krst na ime Katica in Ignacij, 1.000 lir; Rebek Cirila, Trst, krst na ime Cirila, 500 lir.

IX. MISIJONSKA VELETOMBOLA

V POMOČ VSEM SLOVENSKM MISIJONARJEM
V BUENOS AIRESU
ZA PRAZNIK RAZGLAŠENJA GOSPODOVEGA 1960.

V zadnjih mesecih leta 1959 smo in kar hitro bo prišel čas za to našo res že tradicionalno misijonsko veletombolo, s katero slovenski rojaki v Argentini tako velikodušno in izdatno pomagajo našim misijonarjem in misijonarkam.

Hvala ljubemu Bogu in misijonskim prijateljem, prav vse dosedanje veletombole so doživele naravnost krasen tako moralni kot gmotni uspeh. K temu je mnogo pripomoglo dejstvo, da je vsaka veletombola imela kako novost bodisi v propagandi bodisi v načinu igranja bodisi v dobitkih ali kakih drugih zanimanje dvigajočih okolnostih. Ko smo za bližnjo, deveto veletombolo iskali kak nov, vabljev prijem, smo se ustavili pri možnosti, ki je po eni strani malce tvegana, po drugi strani pa tako vabljiva, da smo se končno zanj odločili. Zamisel je izražena v geslu:

SLOVENSKA GOSPODARSKA PODJETNOST,
HVALEŽNA BOGU,
DARUJE ZA SLOVENSKE MISIJONARJE.

Nobenega dobitka ne bi prireditelji kupili, ampak vse naj bi rojaki darovali, in sicer predmete s področja svoje zaposlitve, gospodarske dejavnosti. Trgovci naj bi darovali iz zaloge svoje trgovine kaj lepega, vsem dobrodošlega; obrtniki naj bi s posebno ljubeznijo izdelal kak vreden predmet svoje stroke; uradnik ali delavec v tovarni naj bi pri vodstvu obrata izprosil za dobitek primeren izdelek; gospodinje naj bi spekle najboljše pecivo; tiste, ki znajo ročno delo, naj bi kaj posebno lepega za dobitek napravile; slikarji in kiparji naj bi darovali sadove svojega genija, založbe najlepše knjige i.t.d. i.t.d. Skratka, vsak naj bi z iznajdljivo ljubeznijo prispeval kar najlepše sadove svojega delovnega področja ali svojih sposobnosti — iz hvaležnosti Bogu za zaposlitev, za talente, za možnost dela.

K takemu sodelovanju z dobitki torej VABIMO VSE ROJAKE V ARGENTINI, pa tudi vse tiste rojake iz drugih dežel, ki bi v svoji veliki misijonski ljubezni radi sodelovali pri čim večjem uspehu prireditve. Naj vsak najprej premisli in se odloči, kaj bi naredil in daroval. Svojo odločitev pa naj prirediteljem čim preje sporoči, da obljubljeni dobitek brž objavimo tako v "Oznaniču" kakor v "Katoliških misijonih", v pobudo in vzgled še drugim. Vnela naj bi se plemenita tekma, pri kateri naj bi nihče ne zaostajal, vse iz ljubezni do slovenskih misijonarjev in njih misijonskega dela.

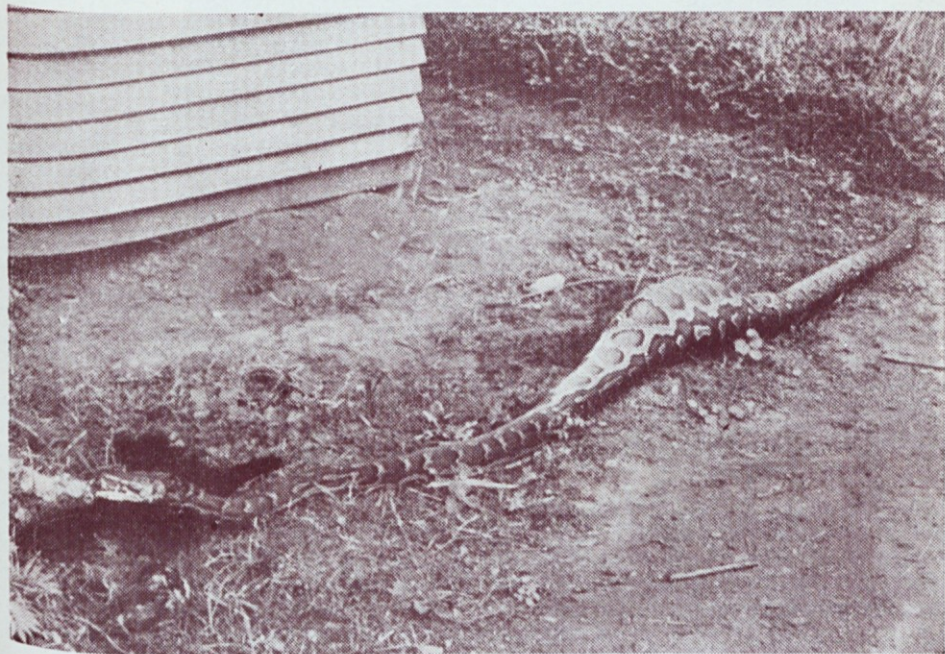
Vse misijonske krožke še posebej lepo prosimo, da na svojem področju skrbno organizirajo prispevanje takih dobitkov.

Misijonski prijatelji, na delo za čim lepši moralni in gmotni sad IX. misijonske veletombole.

SLOVENSKA MISIJONSKA ZVEZA

Iz misijona misijonarja P. Bernika S.D.B. — Gornja slika kaže slovesnost poroke pri Kasijcih v Assamu. Misijonar pravi, da je najprej ženina krstil, nato blagoslovil poroko in končno poročni par s svati tudi fotografiral... Spodaj: Indijska kača velikanka, ki je požrla kozličča, pa se že loteva drugega.

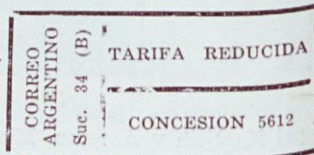

SLIKA na prvi strani ovitka: Budistični tempelj v Bangkoku. — Slika tu levo: Na križišču pred hindujskim templjem v Kaluti.

IZ VSEBINE: Božja pisma — "Dobre volje biti svoje žive dni..." — "Dajte jim jesti..." — Evangelij na strehi sveta — O, šel bom... — Kako gre v Belgijskem Kongu — Da bi bili vsi eno... "Kraljestvo božje" — Po misijonskem svetu — Z bengalskih poljan — S. Marija Fink je umrla — Misijonarji pišejo — Darovi — IX. misijonska veletombola

Osnutek za naslovno stran:
arh. Marijan Eiletz.

Registro de la
Prop. Int.
No. 528.263

Director responsable: Lenček Ladislav CM.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C. M. — Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska "Federico Grote", Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 90 pesov; v U.S.A. in Kanadi 3.— dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Lenček Ladislav C.M., Misijonska pisarna, Montes de Oca 320, Bs. Aires.
U.S.A.: Rev. Charles Wolbang CM., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Rudi Knez, 679 E., 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. Franc Sodja CM., 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop's House, West Tce. Adelaide, S. Australia.